

THOREGON

29

Perry Rhodan1828

Arnd Ellmer

Hráčské doupě galaxie

Přeložil Jiří Podbrdský
Do digitální podoby převedl Codiac

1.

„Ať do toho hrom bací!“

Kordrazze vyskočil, překotil pneumatické) křeslo a hmátl svými obrovitými tlapami přes stůl Hrábl do holografických polí a vyvolal poplach v celé sekci.

„To je porušení pravidel,“ ozval se jemný hlas robota, který obsluhoval stůl číslo osmnáct z celkem devadesáti hracích stolů, v hale 60. „Ředitelství tě vyzývá, aby ses dostavil s dvěma tisíci galaxie k pokladně. Pokud se budeš vzpírat, zakáže ti rezortní šéfka nebo některý z jejích spolupracovníků vstup do herny.“

Holografické karty zcela přestaly komunikovat s hráči a rozplynuly se. Hosté u okolních stolů ztichli. Zástupci nejrozumnějších národů napjatě sledovali, co se děje.

Kordrazze rozčileně zafrkal. Tváře mu žhnuly a oči mu lezly z důlků. Špičky vousu, umně spleteného do osmi čůpků, se mu cukaly sem tam. Letmo pohlédl na Arkoni-dana, kterého měl po levici, a na Plophosana nápravo, poté přeskočil stůl z plastické energie a sápal se na svůj protějšek. Popadl Rubince za široké záhyby jeho hábitu a přitáhl si ho k sobě. „Pakahippere, dost pronikavě zapácháš!“ zahromoval. „Ale to je mi fuk. Vystrč své krátké ručičky zpod té kutny a ukaž nám, co pod ní skrýváš!“

Rubinec se mu pokusil vytrhnout a vydal ze sebe několik hlubokých, chrchlavých zvuků. „Co ode mě chceš, přišero?“ ozvalo se z translátoru na jeho hrudi. Upřeně hleděl tmavohnědýma očima, zasazenýma v obličej, pokrytém rudou srstí na Skokana.

Obchodník pocítil jeho horký dech a udělalo se mu zle. *Zadržel* vzduch a znovu si přitáhl svůj protějšek k sobě, nedbaje karetních hologramů.

„Napadení hráče vede automaticky k okamžitému vyloučení ze hry,“ prohlásil robot typu Daniel. „Jsi Kordrazze, obchodník z Archecu a kmenový patriarcha. K tvému podpisu na hráčské smlouvě je připojeno datum sedmý

říjen, dvanáct set padesát čtyři. Jako stálý host bys měl být lépe obeznámen se zvyklostmi, panujícími v tomto kasinu.“

Kolem zuřivce se náhle vytvořilo silové . pole a Skokan zaraženě zjistil, že se znenadání ocitl v roli obžalovaného. „U Rusu-my! Ten ničema hraje falešně!“ zařval. „Vyndejte mu konečně ty krámy z rukávů!“

Silové pole ho přikovalo na místo a nemohl se ani hnout.

„Uvědomuješ si závažnost svého obvinění?“ zeptal se ho Themsor z Derliku, jeho arkonský soused na levé straně stolu.

„Přirozeně! Prohledejte ho!“

Daniel vybudoval druhé silové pole. „Lituji, vážený hoste z Rubinu,“ prohlásil. „Jsem povinen přezkoumat pravdivost tvrzení tvého protivníka. Dovol, abych té prohledal.“

Nad stolem se objevil hologram, na kterém byla Rubincova postava. Neviditelné paprsky prohledávaly Pakahippera a výsledky se zobrazovaly ha hologramů. Celé to trvalo jen několik málo vteřin a úplně na konci vyšetřování se rozsvítilo několik bodů v širokých rukávech jeho oděvu. „Já to věděl,“ zahřímal Kordrazze. „Jsou to nepatrné projekční krystalky. Nabíjejí se třením o látku a promítají hologramy do všech nejmenších detailů. Ten bídák je i falešný hráč. Dvakrát po sobě zapojil do hry modrého krále.“

„Protest se přijímá,“ odpověděl robot a zrušil pole obklopující Skokana. „Tvé chování je tímto omluveno. Pakahipper z Rubinu bude vyloučen ze hry a musí opustit sekci.“

„Ale? A víc nic?“* Kordrazze znovu vyskočil a chystal se vrhnout na robota s lidskou biomaskou. „Takovýhle zločin si přečce zaslouží smrt!“

Arkonidan se rozesmál a změřil si Plophosana zkoumavým pohledem. „Budeme hrát dál!“ pobídl ostatní. „Jen nám chybí čtvrtý do party. Danieli, máš příležitost!“

Skokan se prohrábl vousem a zasunul si cosi

do úst. Za několik okamžiků se přihmuli ze všech stran obři s ohnivě rudými vousy a obklopili stůl.

„Pryč s tím houfcem blechl!“ zavrčel Kordrazze. „A s tím podvodníkem uděláme krátký proces.“

Jeden Skokan vytáhl tenkou hůlku a namířil ji na robota. Tomu se vzápětí z úst Vyvalily kotoučky dýmu. Stroj ohlásil totální výpadek a znehybněl. Silové pole kolem Rubince zmizelo a Skokani se vrhli na Pakahhippera jako smečka hladových vlků.

Neweyn Cocmoc se vznášel nad polem B 28 a hledal se po lysé lebce. „S tím jsi nepočítal, Fermiane, co?“ vyhrkl. „Tak dělej konečně! Moc toho na výběr beztak nemáš.“

Oba hráči se měřili planoucími pohledy. Antimu Fermianovi se ve tváři nepohnul jediný sval. Epsalan nad ním si opřel pěsti o téměř neexistující boky a zašklebil se.

„Jsi si nějak jist vítězstvím, a to není dobré,“ prohlásil Anti. „My Báalolové máme velmi silnou schopnost empatie. Připrav se ně několik překvapení!“

Epsalan se zašklebil ještě víc. „Jen marníš čas,“ odsekl. „Dávám ti čtyřicet hodin na další tah. Stačí?“

Jedině cuknutí levého očního víčka prozradilo, že Neweyn Cocmoc právě urazil Fermiana až k smrti.

„Pěšec z E3 na E21,“ sykl Anti.

Jasně zazářil holografický obraz figury..

„Tah přijat,“ oznámil melodický ženský hlas řídicího syntronu. „Pěšec skáče o dvě pole vpřed a postupuje o dvě roviny výš.“

Figura změnila postavení.

„Díky.“ Neweyn Cocmoc se opět ušklíbl a zaměřil jednou dolů a jednou nahoru.

„Uplynuly tři vteřiny. Už nemůžeš vzít svůj tah zpátky. Dávám ti šach!“

„Vem tě čert, Neweyne. Zakryl jsi mi výhled

na svého druhého koně. Bohužel je to přípustné. Chci si dát odvetu.“

„Samozejmě. Co také jiného? Musíš mít ale strpení. Nemám v úmyslu utrácet svou permanentku hraním ubohých trojrozměrných šachů. Přitahuje mě něco víc vzrušujícího, něco, co mi pořádně polechtá nervy, chápeš?“

„Může být.“

„Dobrá. Kterým ze dvou koní mám táhnout?“

„To je mi jedno.“

„Jak chceš.“ Epsalan se přenesl o kousek dál a uvolnil výhled na svého druhého koně. „Táhnu z A37 na E1. Šach mat! Hej, hospodo! Jak to, že se nerozsvítla moje figura?“

„Je mi líto,“ přerušil ho syntron. „Všechny hry jsou až na další přerušeny. Naši hosté si vyslechnou důležité hlášení.“

•Vzplály nadrozměrné hologramy a ukázaly povrch planety. Mezi rozlehlými horskými pásmy se objevil obrovsky zvětšený obličej Rukkuse Albasty, náčelníka bezpečnostní služby.

„Nacházíte se na nejbezpečnějším místě Galaxie,“ oznámil všem Etrusan, jehož hřebínek na hlavě byl nabarven nazeleno a namodro. „Je maximálně postaráno o vaši ochranu. Jsou připraveny silné obranné jednotky, aby zabránily jakémukoli nepřipustnému vměšování. A vlastní, nezávislé zásobování energií pomocí hyperčerpadla vylučuje jakékoli výpadky. Naše služby se vyznačují přísloušnou kvalitou a v nejbližší době je ještě zdokonalíme. V budoucnu budete mít k dispozici nejen servojednotky. Kdo by měl přesto strach a trval by na osobní tělesné stráž, tomu rádi poskytneme - samozřejmě za úplatu - určitý počet kuželových robotů. Stejně jako u ostatních služeb vám uděláme rozumnou cenu. Nikde není lépe postaráno o vaše životy a zdraví než u nás. Pokud by došlo k nejhoršímu, platíme za absolutně bezpečný útulek. Děkuji vám.“

Hologramy pohasly a tichá vtíravá hudba vyluzovaná gigawattovými syntezátory

obestřela oba muže v odděleném areálu.

„Tady něco zavání," zamumlal Fermian.

„No a?" Epsalan pozoroval, jak se jeho kůň dematerializoval a zaujal postavení, na kterém se do té doby nacházel Antiův král. „Hele, není tak trochu omezena tvá schopnost trojrozměrného myšlení?" uchechtl se. „Zatím jsem vyhrál čtyřicet ze šedesáti partií, na kterých jsme se dohodli."

„To nemá nic společného s mými schopnostmi. Jsem tu proto, aby si odpočinul můj ztrýzněný duch. Ne proto, že bych se chtěl s tebou měřit."

Neweyn Cocmoc se snesl dolů holografickými projekcemi a zastavil se před Antím.

„Tak dobrá. Hádám, že to tkví v neutralizačních polích, která zabráňují použití latentních parascapností," prohlásil.

Fermian stiskl rty a sevřel ruce v pěst tak, že mu zběhly klouby na prstech. „Nepřeháněj to!" sykl. „Zachovávej alespoň minimální slušnost!"

Epsalan ustoupil kousek zpátky a řekl: „Promiň, ale mám trochu problémy s vašimi zvyky a myslím si, že nejsem jediný. Uvidíme se tedy, až si dáme odvetu. Co takhle za tři týdny touhle dobou?"

„Souhlasím."

„Neweyne Cocmoku, na tvé konto bude připsáno osmdesát tisíc galaxů," oznámil řídicí syntron. „Přeji i nadále příjemný pobyt."

Oba hráči opustili oddělený prostor a zjevili se na jednom z volných míst v hale 112. Už na ně čekaly pohodlné židle a robotické stoly, které je zahrnuly nabídkami pití a jídla. Ani Epsalan, ani Anti však neměli na nic chuť. Putovali pohledy po první řadě víc než stovky šachových salonků. Většina hráčů si dopřála přestávku a teď debatovali o Albastově holografickém prohlášení.

„Jen marní čas," zavrčel Epsalan. „Dřív nebo později se beztak dozvíme, co to všechno znamená."

„Pokud nebude příliš pozdě."

Neweyn Cocmoc se náhle udeřil do hlavy a

vyhrkl: „Hele, typy jako ty jsou tu na falešné adrese. Proč si nezajdeš do nějakého kláštera svých báalolových kněží? Vlastně ne, nech mě hádat. Že tam nepřijímají, protože mají plno?"

„Tak nějak. Každý národ reaguje svým způsobem, když Galaktikum selže tváří v tvář vnějšímu ohrožení. A o hrozbě zvenčí se přece všeobecně ví, ne?"

„Pro vás Antie to neplatí. Týká se to především lidstva a jeho potomků. A proto také zřejmě nás Epsalanů."

Neweyn Cocmoc luskl prsty a odkráčel. Koutkem oka sledoval to, nač chvíli nechápavě zíral Anti, než se v jeho obličejí objevil opět obvyklý ledově netečný výraz. *Jedna nula pro Ligu svobodných Pozemšťanů*, pomyslel si. *Ještě jeden dva týdny, a pák to tomu namyšlenému panákovi nandám tak, že bude potřebovat léčebnou kúru u těch svých kněží.*

Buddy Encelady rozrazil dveře a zachřel: „Rychle! Ti pitomí obchodníci právě v hale šedesát valchují jednoho Rubince!"

Rebekka De Monnová zvedla hlavu a vyštkla: „Co bezpečnostní systémy?"

„Jsou rušeny. A Rubinec se nachází uprostřed klubka těl. To pak mohou od sebe oddělit rváče stěží i projektory polí."

„Hned tam budu."

Metr padesát vysoký kolonista z Epheyty rychle odběhl.

Pověřenkyň pro bezpečnostní otázky vyslala na místo činu tucet bojových robotů a vstoupila do svého SERUNU. Zakrátko už uháněla vodorovným letem k cíli. Enceladyho nikde neviděla. Patrně to vzal některou ze svých zkratk.

Už zdálky slyšela vřavu. K podobným incidentům zde docházelo dnes a denně. Dokonce i těm nejpozornějším automatům čas od času něco uniklo a bylo známo, že hráči mívají sklony k násilnostem, když se domnívají, že někdo

hraje falešně. A to platilo pro příslušníky všech kultur.

Za celé jedno století slavných dějin kasin na BÁZI se ovšem zatím nikdy nestalo, že by si s sebou někdo donesl rušičku a vyřadil z provozu část bezpečnostních systémů.

Rebečin SERUN zaktivoval ochranné pole a ona proklouzla vchodem. Držela se těsně u stropu, přeletěla polovinu haly a vydávala rozkazy bojovým robotům. „Všechny je zatkněte! Dostanou maximální pokuty za to, že narušili pořádek v kasinu. Rovněž uhradí způsobené škody.”

Kuželové stroje s dlouhými chapadly se nesnažily výtřížníky nejprve uklidnit. Kosily paralyzátory jednoho Skokana za druhým. Někteří z nich se pokoušeli spasit útekem, ale dostali se nejdál k dalšímu stolu a pak klesli ochromeni na podlahu.

Je zvláštní, že nikdo z přítomných jako by nezachytil holografické hlášení Rukkuse Albasty, podivila se v duchu Rebekka. Nebo se na ně vykašlali a řekli si, že jsou to jen pitomé žvasty? Ona si myslela své a považovala Albastovo hlášení za chybu.

Konečně padl k zemi poslední Skokan. Byl to Kordrazze, vlastní iniciátor rvačky. Z pracek mu visely cáry nějakého oděvu a chomáčky narudlé srsti.

„Co je s Rubincem?” zeptala se Rebekka robotů.

„Je v bezvědomí a má na kůži několik tržných ran. Kromě toho také zhmoždění-ny. Závažnější zranění nebyla zjištěna.”

Rebekka De Monnová přistála vedle hráčského stolu a otevřela přílbu. Zahleděla se na ležícího Rubince a ve tváři se jí nehnul jediný sval.

„Z toho se zřejmě vyliže,” prohlásila po chvíli. „Horší je skutečnost, že podváděl při hře.”

„Možná to udělal nevědomky,” vyhrkl zadýchaně Buddy Encelady, když doběhl k Rebece. „Hej, tys to ale vzala hákem. No jo, když máš SERUN...”

„Každý si za to může sám, když si nepřečte

smlouvu,” odpověděla svému asistentovi. „Něco jiného by bylo, kdyby nepochopil, co je v ní napsáno. Každý servo by mu ale v tom případě rád podal správné vysvětlení.”

Rebekka DeMonová vydala pokyny pikosynu, aby uložil Rubince do antigravitačního pole a přepravil ho k ní do kanceláře! Potom se obrátila pomocí zesilovače řeči v SERUNU na přítomné: „Dámy a pánové! Velmi litujeme, že jsme porušili herní klid. Nemáte ale proč si tím kazit náladu. Vedení kasina vám všem přeje příjemný pobyt a hodně štěstí ve hře!”

„Štěstí jak pro koho!” ozvalo se od vchodu, kde se objevil Aras s hluboko zapadlými očima, ozdobený na holém těle -zjevné zničením drogami - Četnými drahokamy a řetízky. „Právě padl Humanidrom!”

V hale okamžitě zavládlo bezděčné ticho.

„Ano, nepřeslechli jste se,” pokračoval excentrik. „Tolkandové obsadili Lokworth a Humanidrom. A dám krk za to, že další na řadě bude tenhle náš milovaný ráj.”

Všichni v hale zatajili dech a pak kdosi vykřikl: „Honem pryč! Do bezpečí!”

Pět set zástupců nejrůznějších národů se začalo najednou prodírat k východu.

„Stůjte! Počkejte!” křičela Rebekka DeMonnová. „Nehrozí vám žádné nebezpečí. Tady jsme chráněni nejlepším myslitelným způsobem!”

Kdosi se mězivě zasmála zařval: „Strč si svou BÁZI za klobouk, děvče! Sbohem a šáteček!”

2.

„Leccos jsem si o tobě zjistila, Pakahip-pere.” Rebekka De Monnová si zkoumavě měřila bytost ze systému Roiovy hvězdy. Rubinec před ní seděl na židli, kterou mu přistrčil Buddy Encelady. Svou, skoro tří-metrovou postavou, se vzdáleně podobal bedadickému Šringálovi nebo pozemskému klokanovi.

„Beobhal gorumos shingam,” splynulo mu

z odolých rtů. „To jsem mohl předpokládat.“

Plophosanka chvíli počkala, ale Pakkahipper mlčel, jako by nebylo co dodat.

„Jsi tu bez vědomí svého vládce,“ pokračovala konečně. „Prodloužil sis dovolenou, aniž sis vyžádal povolení. Hraješ ruletu? Jsi závislý?“

„Ne. *Žádný* Rubinec není závislý.“

„Proč se tedy nevrátíš zpátky do vlasti? Čeká tam na tebe tvůj kmen. Jsi nejvyšší dvevník na své planetě. Tuto funkci lze srovnat s postavením Prvního Pozemšťana nebo předsedy vlády kterékoli planety. Kde zůstala tvá odpovědnost, Pakahippere? Chceš snad prohrát všechno howalgonium na své planetě?“

Rei Danton, alias Michael Rhodan, v roce 2435 starého letopočtu objevil na Rubinu tento cenný materiál, který posléze dopo-mohl mezitím vyspělému národu k solidnímu blahobytu.

„Jen trochu. Mohou za to karty,“ omlouval se Pakahipper. „Fascinuje mě možnost komunikovat s hracími kartami.“

„Je to jen takové syntronické hračkaření. Mně nic nenamluvíš, vidím do tebe až příliš dobře. Koupil sis podvodné krystalky při mezipřistání linkové lodě na Olympu a ukryl je v záhybech rukávů. Tímto způsobem jsi vyhrával jednu hru za druhou. Šance, že se ti dostanou na kobytku dohlížecí automaty, činí jedna ku tisíci.“

„Když to říkáš, musí to být pravda.“

Rebekka De Monnová se naklonila prs stůl a udeřila dlaní na desku pokrytou imitací dřeva. Buddy Encelady zděšeně cukl očnicemi víčky.

„Zřejmě si neuvědomuješ vážnost svého provinění,“ prohlásila Plophosanka a její zastřený hlas zněl náhle nebezpečně tiše. „Porušil jsi paragrafy číslo sedmnáct, osmdesát osm a sedm set dvanáct herní smlouvy, kterou jsi podepsal. Tím ses provinil proti galaktickému právu a čeká tě za to neprodleně trest.“

„Jako nejvyšší dvevník Rubinu požívám

naprosté politické imunity.“

Rebekka De Monnová měla co dělat, aby zachovala vážnost tváří v tvář naivitě svého protějšku. Sáhla do jedné ze zásuvek psacího stolu a vytáhla z ní nějakou fólii. Přehnaně nedbale posunula Rubincovi přes stůl předmět, který měl přinést jeho definitivní kapitulaci.

„Zpráva tvého vládce. Parlament zrušil tvou imunitu. Byl jsi Zbaven úřadu a nesmíš od této chvíle užívat titul nejvyššího dvevníka. Celá tvá rodina se kvůli ostudě uchýlila do hor.“

Pakahipper se roztřásl po celém těle. Vyskočil, překotil židli a vrazil do stolu. Přelétl rychle zrakem řádky psané v jeho mateřštině a rozčileně bubnoval lokty o stůl.

„To je žert,“ zkusil to naposledy. „Tohle prohlášení je zfalšované.“

„Ne, je pravé.“

„Jak to, že jsi je dostala za tak krátkou dobu?“

„Díky GALORSU. Víš, co je GALORS?“

Konečně se tvor posedlý hrací vášní vzdal. Stál tam jako hromádka neštěstí a nevypadal v té chvíli ani trochu jako obr. „Co jen mám dělat?“ zvolal zoufale.

„Mnoho toho na vybranou nemáš. Tvá rodina se vzdala veškerého majetku. Jsi naprostý chudák. Porušení smlouvy s námi tě přijde na pět set tisíc galaxů. Tuhle sumu stěží dáš dohromady z vlastního jmění.“

„Mám ukryté howalgonium na místech, která kromě mě nikdo nezná. Vykoupím se.“

„Je to moc daleko, Pakahippere. Nemůžeme ti dát k dispozici ani loď, ani dozorcí personál.“ Rebečin hlas zněl nyní rezavě. „Máš jen jednu možnost.“

„Jakou? Mluv, prosím!“

„Z moci svého úřadu tě odsuzuji k tomu, aby sis pokutu ve výši pět set tisíc galaxů odpracoval. Buddy Encelady tě zajistí do silového pole a doveze tě najeden z trajektů. Jakmile budu mít čas, dopravím tě osobně na

Stiftermann tři. Tam ti zadám práci. „Budeš dřít tak dlouho, dokud nesplatíš dluh a nevyděláš si peníze na let zpátky do vlasti. Všechno ostatní už pak bude tvoje věc.“

„Zemřu,“ zanařikal Rubinec. „Tuhle pohanu nevydržím.“

Rebekka De Monnová pokynula svému pomocníkovi. Buddy aktivoval projektor a odvrátil odsouzence pryč.

Tisíce jemu podobných již byly dopraveny na třetí planetu rudého slunce Bedden. Čekalo tam na ně dost práce v bývalých zařízeních Galaktika. Uplyne možná několik let a Rubinec si odpracuje své dluhy a bude zase svobodný.

Měli by si lépe prostudovat smlouvu, než ji podepíší, pomyslela si Rebekka a vrhla pohled na hologram opatřený datem a časem. Ukazoval 26. ledna 1289 NGL, 15,45. Zbývala ještě Čtvrt hodina do porady s resortními šéfy. Plophosanka se nachystala na cestu.

„Chci okamžitě na svou loď!“ Themsor z Derliku se několikrát dotkl termokontaktu přepážky, a pak udeřil pěstí do kovu.

„Je mi líto. Jsou zablokovány transmiery i všechny přístupy k hangárům.“ Syntronův hlasový výstup zněl vyloženě neochotně. „Existuje nařízení podnikového vedení, podle kterého nesmí nikdo opustit loď.“

„To je omezování osobní svobody!“

„Je to kvůli tvé bezpečnosti a ostatních. Momentálně není na Mléčné dráze žádné místo, které by bylo tak bezpečné jako BÁZE.“

„To vykládej své babičce.“

„Promiň, ale nemám babičku.“

„Nejlépe budu chráněn ve své vlastní lodi.“

„To je omyl.“

Arkonidan to vzdal a šel hledat jiný východ. Vytréštil oči, když spatřil v chodbě hradbu tel. Zpocený a zadýchaný se k nim přihnál. Nejprve se zarazil, když ho masa těl málem rozplácla o stěnu. Tam, kde ještě před chvilkou byla přepážka, nyní zela temnota vzduchoprázdna, částečně narušená jasnou září nějaké hvězdokupy. Před ní se jako stíny míhal bezpočet lodí. Proud uprchlíků se zastavil. V mnohém z nich vyvolala temná propast hrůzu a paniku.

„Nenechte se zmást!“ vykřikl kdosi. „Jsou to jen projekce!“

Děsivý hologram přešel na detail a ti, kteří stáli v prvních řadách, měli dojem, že si mohou sáhnout na obrovskou spoustu lodních svazů.

„Hovoří Rukkus Albasta,“ ozval se opět hlas bezpečnostního náčelníka. „Toto je záznam, který jsme před několika okamžiky obdrželi z pozemského multimediálního střediska. Považujeme za svou povinnost seznámit vás s těmito informacemi. U hvězdokupy čtyřicet sedm Tucani se shromáždilo přibližně sto třicet tisíc ježtek. I nadále dochází k výpadům do některých oblastí Mléčné dráhy. Počet světů, dobytých Tolkandy, dosáhl šedesáti. Odražen byl pouze útok na systém Vega. Všech těchto událostí jsou ušetřeny: systém Bedden a BÁZE. Proč, to uvidíte za chvíli.“

Místo temné propasti mezi hvězdami se objevila statistika. Ukazovala všechny sluneční systémy, které cizinci obsadili a vystavili skenování.

„Na diagramu vidíte, že většina světů, dobytých Tolkandy, se *nachází* v okruhu osmi tisíc světelných let od Sluneční soustavy. Lokvorth je jedna z mála výjimek. BÁZE leží mimo tuto oblast. Nehrozí jí žádné nebezpečí.“

„Je to lež, nic než lež! Utečte! Prchejte, jde o život!“

Kdosi zabořil Themsoru z Derliku pěstí do žaludku. Ten se mu odvrátil tvrdým výpadem pravého lokte. Víc se v tlačeni u přepážky

nedalo dělat. Zasažený, nějaký akonský kolonista s širokými ústy a křivým nosem, zakoulel očima a složil se na podlahu.

„Zbabělce," zasyčel Arkonidan, „nehodná nulo! Neurážej už déle můj nos svou přítomností!"

Vzápětí rozpráhl paže a pokusil se dostat nenápadně ode dveří podél stěny.

„Založte oheň a zničte celou tuhle zatracenou loď!" zvolal kdosi.

„Mějte rozum! Vraťte se zpátky do svých apartmá!" křičel Rukkus Albasta. „Zapomněli jste snad na paratronovou jednotku, která udělá z BÁZE nedobytnou pevnost?"

„A co skenování? Je proti němu nějaká ochrana?"

„To má - pokud víme - dosah dvě světelné vteřiny. Moderní ochranné jednotky BÁZE mají maximální rádius tři světelné vteřiny. Skenovací zařízení tedy vůbec nemůže k lodi proniknout."

Themsor z Derliku se napřímil a nedůvěřivě se zeptal: „Je to pravda?"

„Přirozeně. Stačí, když se podíváš na lodní data. Tam to najdeš černé na bílém, nebo červené na zeleném, jestli chceš. Samozřejmě, že si nikdo z vás neprohlédl tyhle údaje. Pro vás jsou důležitější kasina, a je to tak dobře. Ředitel ostatně ručí za vaši bezpečnost. Tak to stojí napsáno v každé smlouvě."⁴

„Pokud mluvíš pravdu, pak je BÁZE nejbezpečnější místo v celé Galaxii," vydechl užasle Arkonidan.

„To se tu snažím vysvětlit," trval na svém bezpečnostní náčelník. „Řiďte se, prosím, mou radou a vraťte se zpátky do ubytovacích prostor. Paratronová jednotka je neustále v pohotovosti. Stačí, aby se něco jen šustlo v okruhu sta světelných let kolem Beddena, a bude aktivována ve zlomku vteřiny."

Themsor z Derliku náhle vycítil, jak na něm spočívají zraky stovek hráčů a hráček. Stál úplně vpředu a působil jako jakýsi vůdce davu. Nikomu kromě něj vůbec nevadilo, že je mu tahle role

proti srsti. „Tak dobrá!" zvolal. „Uděláme, co nám radíš. Zůstaneme na lodi."

„Za to každý z vás obdrží jednu partii zdarma ve hře, kterou si sám vybere."

Vypukl všeobecný jásot, a strach, který přítomné ovládal ještě před několika málo minutami, se rázem rozplynul.

3.

Terra, srpen 1287 NGL

Kluzák opsal široký oblouk nad rezervací Losí potok (Elk Creek Reservation) a pak pomalu klesal na plošinku nad vodopády.

„Je čas, Claro," vytlhl syntron jedinou pasažérku ze zasnění. „Měla by sis nasadit masku."

„Ano, dobrá."

Ve stěně vedle ní se otevřel poklop. Vytáhla ze schránky tenkou chameleonskou fólii a zahleděla se na holografické zrcadlové pole, které se před ní vytvořilo: Odhodlaně si přidržela fólii před obličejem a pak si ji přitiskla.

Materiál jí přilnul ke kůži. Fólie přesahovala v místech, kde jí začínaly vlasy, ale rychle uschnula a odpadla. Ještě než se snesla na podlahu, změnily se zbytky na prach. Nosní dírký a oči zůstaly volné. Konečně také začala působit tinktura, kterou si nakapala do spoj i vek. Duhovky se projasnily a získaly vodově modrou barvu. Vlasy se jí hnědě leskly a nehty nabraly stříbrný odstín.

Na dvě hodiny se jí také trochu smrštily hlasivky a hlas měla o dost vyšší a zkreslený. Fólie se začala měnit a s ní se měnily také rysy Clařina obličeje. Z výrazné tváře se stal tuctový obličej plný vrásek a záhybů.

Zrcadlo pohaslo a Clara vstala. Zula si boty a nasoukala se do holínek vyčuhujících z pytle s výstrojí. Měly silné podrážky a jejich nositelka tak byla skoro o deset centimetrů vyšší.

Clara vyhlédla oknem ven a spatřila skupinu robotů, zajišťujících místo nehody.

„Tvrdí, že to nebyla nehoda," zamumlala.

„Zatím je jisté, že cizí zavinění nepřichází v úvahu. Máš štěstí. Média již odvolala své automaty.“

„Jak povzbuzující.“

Kluzák dosedl na povrch a Clara si zapnula opasek, který si vytáhla z pytle s výstrojí.

„Jak zní tvůj úkol, syntrone?“

„Vyčkat, dokud se nevrátíš.“

„Dobrá, pospíším si.“

Přepážka se odsunula ke straně, Clara aktivovala opasek, vyplula z letounu a vznesla se nad propast. Na obloze se na nepatrný okamžik zablýsklo. Dosvědčovalo to, že se nablízku pohybuje Špionážní sonda. Patřila Službě Pozemské ligy a dohlížela na to, aby nikdo nic neměnil na místě neštěstí.

Pod ochranou individuálního štítu se specialistka snesla mezi skály. Roboti uhnuli stranou a propustili ji.

„Pozor,“ ozval se lidský hlas v jejím nepatrném přijímači. „Někdo je nablízku. Roboti mají rozkaz, aby dělali, jako by to nezaznamenali.“

Clara zavřela oči. Špionážní sonda vysoko nahoře jistě pořizovala detailní záběry a přenášela obraz do centrály. Tam nyní už věděli, že přijímač funguje.

Agentka Služby Pozemské ligy přistála ani ne pět metrů od mrtvého. Nedalo se přesně zjistit na minutu, jak dlouho tu Samuel Elmsworth leží na špičatém kamení.

Clara to vlastně ani nechtěla vědět, podobné detaily ji nezajímaly. Zadržela dech, neboť mrtvola rozmlácená napadř zapáchala úplně stejně jako jiné starší víc než tři dny. Dřepla si a zvedla hlavu. Dvacet metrů, nad ní trčelo do vzduchu skalisko. Roboti z příslušné okresní depozitury SPL tam nahoře již všechno prohledali.

Prokázalo se, že zástupce ministra pro rozvojovou pomoc se zřítíl do propasti. Stalo se to tři hodiny poté, co skončil službu. Popřál spolupracovníkům hezký víkend a jako

obvykle odletěl do hor.

Někde nablízku byl transmitter do lodi, která visela stabilně na oběžné dráze nad americkým kontinentem ve výšce třicet šest tisíc kilometrů. Roboti ještě nezaměřili přístroj a neobjevili žádnou skrýš ani jeskyni, ale to ještě nic neznamenal.

Mrtvý u sebe neměl žádné zvláštní předměty. Jeho ID čip přečkal pád bez úhony. Jinak se u mrtvolky našel kapesník, dále chronograf s diktafonem, ozdobný náhrdelník a prsten. Tyto věci byly uvedeny v seznamu, který měla Clara možnost si letmo projít, dřív než odletěla na místo nehody.

„Ano, je to on,“ řekla tiše a vstala.

Podešla o deset metrů a zhluboka se vydýchala. Potom se vrátila k mrtvému a zahleděla se na prsten na pravé ruce.

Jádro z čistého howalgonia bylo zasazenou v platinově-terkonitovém pouzdře. Byl to drahý šperk, za který se musel vysázet u státního obchodníka na dřevo rovný půlmilión galaxií.

Mrtvý ležel tváří dolů v kaluži zaschlé krve. Elmsworth ukončil svůj život takovým způsobem, že by ho nedali dohromady ani nejschopnější lékaři z celé Galaxie. Musel to udělat úmyslně a dal si záležet, aby si vybral místo, kde bude nalezen teprve po několika dnech, kdy bude tělo již částečně zetlelé a ve stadiu pokročilého rozkladu a mozek absolutně odumřelý.

„Mohla bych vidět ten náhrdelník?“ zeptala se Clara a znovu se vzdálila, aby se nadýchala čerstvého, nezamořeného vzduchu.

Jeden z robotů trochu nadzvedl mrtvolu, druhý vysunul chapadla, rozeplnul sponu a rozložil náhrdelník na plochem kameni kousek dál od nebožtíka.

Clara si prohlížela umělecky vykované články řetízku a přívěsek. Na první pohled nebylo na zeleno-rudo-zlatém šperku oválného tvaru nic nápadného. Symbolizoval vzájemně propletené paže nebo hady. Jemné

detaily vynikly, teprve když se Člověk podíval pozorněji.

„Chtěla bych zvětšeniny přívěsku, a to dvacet, padesát a stonásobné. Přehrajte mi je do syntronu v kluzáku.“

Automaty jí potvrdily příjem požadavku a vznesly se i s náhrdelníkem ke skále stranou od místa nehody.

„Pozor, vzdálenost mezi cizincem a tebou činí již pouze dvanáct metrů,“ ozvalo se tiše v Clařině miniaturním přijímači.

Agentka opět na okamžik na půl vteřiny sklopila víčka a pak sraстила čelo. Ve tváři se jí objevil tázavý výraz.

„Není ozbrojen a je malého vzrůstu. Pozemšťan.“

Ulevilo se jí. Obešla místo, kam Elmsworth dopadl, a velmi pečlivě prohlížela zem.

„Přibližuješ se k němu. Ukřívá se v křoví s růžovými květy.“

Clara prošla dvakrát kolem křoví a pak se zastavila.

„Vyjdi ven, je-li ti život milý!“ vykřikla.

Poslechl ji. Měřil skutečně metr padesát a měl zjevné znaky tpraslíka - velkou hlavu a příliš malé tělo. Na hlavě mu rostly řídké vlasy a trčely z ní uši jako plachty, měl široká ústa a v kulatých očích smutný výraz.

Nadměrné paže mu visely podél trupu a jako by nevěděl co s nimi. Kalhoty měl vyboulené na kolenou a boty pocházely určité z dvacátého století starého letopočtu. Zadek měl široký a podivně křivý, zato vpředu byl úzký a natolik vybočoval z normálních anatomických poměrů, že Claře přeběhl mráz po zádech.

Bylo to její první setkání s Buddym Enceladym.

Kluzák se neslyšně zvedl ze země a stoupal k jasné modré obloze klenoucí se nad horami. Chlapík seděl v první řadě a optická přepážka mu

zabraňovala ve výhledu na Cla-ru. Zato ona na něj viděla velmi dobře. Zpočátku se netrpělivě vrtěl jako malý kluk. Potom dělal, jako že spí, a tiše pochrupoval.

„Mě neoblafeň,“ řekla. „Pověz mi, jak ses dostal k místu neštěstí. A především mi prozrad kdy!“

„To má být výslech?“

„Můžeš to tak brát.“

„Patříš tedy k Službě?“

„Možná. Jmenuji se Clara.“

„A já Buddy Encelady. Mou domovinou je Epheya, stará terránská kolonie. Víš, kde to je?“

„Někde v Orionu, ale kde přesně, to bych nedokázala s určitostí tvrdit.“

„Máš pravdu, Epheya leží v Orionu. V roce dva tisíce šedesát tři na ní přistála první pozemská kosmická loď. A za ní následovalo dvě sté dalších. Potom byl na planetě po dalších tisíc let klid. Mnohem později se potomci osídlenců rozpomněli, že patří k lidstvu. Opravili a vyzbrojili jednu ze starých-lodí a vyslali ji na Terru.

Pozemšťané nám potom pomáhali v rozvoji. Začali jsme hospodářsky dohánět ostatní, a to hlavně v době, kdy Rhodan vyslídil ve vzdálených galaxiích superinteligence a vyřešil záhadu kosmu. Krátce po zavedení nového galaktického letopočtu a založení Kosmické hanzy se Epheya dostala na úroveň ostatních planet. Dnes je bývalá kolonie samostatná, nepatří ani k Lize svobodných Pozemšťanů, ani k jinému uskupení.“

Clara se zaculila a prohlásila: „Jestli teď ještě řekneš, že jsi vyslanec svého národa na Zemi, pak ti to snad budu i věřit.“

„Rád bych jím byl.“

Mrtvého jsem ale našel opravdu čistou náhodou. Zaslechl jsem výkřik, a tak jsem se vydal k místu, odkud se ozval.“

Agentka už věděla, že Encelady mluví pravdu. Jeho létací přístroj byl nalezen necelých pět kilometrů od místa, kde se Samuel Elmsworth připravil o život.

„Miluji samotu," žvatlal kolonista nerušené dál.

Tentokrát ale měla Clara dojem, že jí lže. Nebo se alespoň snažil mlžit, a proto mluvil čím dál překotněji.

„Na Zemi mě nezajímá ruch měst, ale posvátné ticho přírody..."

Agentka ho nechala povídat a kromě optické přepážky Vytvořila ještě akustickou clonu. Spojila se s pobočkou ve Frisku a udala mužův popis a jeho jméno. „Pokuste se zjistit, zda nepřicestoval načerno a odkud se vlastně dostal na Zem. Přijel sem kvůli obchodu nebo na dovolenou?"

Odpověď dorazila za dvě minuty. „Hledaná osoba přicestovala jako běžný návštěvník transiterovou linkou. Výchozím místem cesty byl Olymp, ale to ještě nemusí nic znamenat. Obchodní důvody jsou nepravděpodobné. Na to má příliš nízkou dispoziční sumu na kreditních cípech."

„Byly čipy podrobeny kontrole?"

„Ano. Zdejší zboží. Zdá se, že pár jich bylo použito také na BÁZI."

Takže BÁZE! blesko agentce hlavou.

„Diky," řekla a zrušila obě clony.

Buddy Encelady zděšeně vykřikl, když se k němu Clara zezadu přiblížila a poklepala mu na rameno.

„Olymp byl pro tebe jen přestupní stanice. Odkud přicházíš doopravdy?"

„Z Epheyty, to jsem ti přece už řekl."

„To je možná tvá rodná planeta. Kde ale žiješ a pracuješ nyní?"

„Je to důležité?"

„Pro mě ne, ale pro tebe ano. Může na tom záležet, jak dlouho ti budu klást otáz-ky."

„Žiji a pracuji šest let v galaktické herně. Však víš, o co jde. O bývalou loď Perryho Rhodana."

„Aha. A je ti tam dobře, protože je tam takový klid, co?"

„Právě že ne. *Tady je* mi dobře. Ostatně, rád bych mluvil co nejdřív se svým právním

zástupcem."

„Není žádný problém. Jak se jmenuje?"

„To nevím. Nejprve si musím nějakého najít."

„Vezmi si robota. Takový advokát tě vyjde nejlevněji."

„Mám vlivné ochránce."

„Na BÁZI?"

„Možná. Co mi tedy radíš?"

„Nic. Tvůj nejvlivnější ochránce leží mrtvý tam dole na dně propastí. Ten by ti jistě opatřil dobrého obhájce."

„To určitě."

Buddy Encelady sebou trhl. Zhluboka si povzdechl a udeřil se dlaní do hlavy. „Já hlupák! Já blbec!"

„Přirozeně že jsi ho znal. Odkud?"

„Z BÁZE. Tu a tam se u nás zastavil na partičku."

„Jen občas?"

„No dobrá, tak často. Byl na hře závislý."

„Vidíš. To ledacos vysvětluje."

„Co například?"

„Třeba zpronevěru vládních peněz. Určitě se dozvěděl, že mu jsou kontrolní úřady v patách. Proč by jinak páchal sebevraždu?"

„Ajaj. Netušil jsem, že by na tom mohl být tak mizerně."

„Co když zase lžeš?"

„Co jsi vlastně zač? Telepatka? Empat-ka? Nebo si se mnou jen tak pohráváš?" za-vřeštěl vztekle Buddy Encelady.

Clara mu na jeho žlučovitě výpady neodpověděla.

„Jemná práce, zaručeně siganská výroba. Podívej se hlavně na ty stonásobné zvětšení-niny." Gia de Moleonová posunula fólie přes stůl.

Od pohledu vypadala Gia de Moleonová jako roztomilá stará dáma. Bylo jí sto třicet let a měla lehce prošedivělé vlasy. Chodila mírně

nachýlená. Mart'anka Moleonová měla hnědé oči, o poznání světlejší pleť než Rebekka a byla oblečena do nenápadných šedých šatů.

Kdo ji viděl, dokázal si jen stěží představit, že má před sebou vládkyni celého vojska agentů, nejmocnější, nejvlivnější osobnost Ligy svobodných Pozemšťanů.

Clara na sobě měla stále ještě masku a holínky. Dokud měla nablízku chlapíka z hráčského doupěte, nemohla nic riskovat. Náhodné setkání, nešikovné gesto, nebo dokonce stejné oblečení - to vše mohlo vzbudit podezření i v tom nejomezenějším Galaktikovi.

Na obrázcích byl znak v podobě dvou propletených paží. Na jednom z nich byla vidět nejasná silueta mrtvého těla. Druhý stín na obrázku se nedal nikam zařadit.

Naše speciální oddělení na tom už pracuje," pokračovala ředitelka Služby Pozemské ligy. „Je otázkou několika málo hodin, až zjistíme, komu patří ten obličej.“

Clara položila fólie na stůl.

„Syntron vytvoří ze siluety portrét a ten promítneme holograficky do místnosti, kde se nachází Buddy," navrhla. „Vyzkoušíme si, jak bude reagovat.“

„Jsi si jistá, že zná oba?“

„Ano. Už bylo zjištěno, jaká částka byla zpronevěřena?“

„Sto čtyřicet milionů galaxů. Takové výše dosahuje státní rozpočet na jeden měsíc: Elmsworth se snažil do poslední chvíle všechno ututlat. Kdyby se fond neobrátil na jeden ze světů, nikdy by si nevšiml, že něco chybí. Mnohé planety neobdržely schválené peníze buď vůbec, nebo dostaly jen část.“

„Byl závislý na hazardu. Jeho chování připouští pouze jediný závěr, a to, že měl příliš vysoké dluhy a chtěl se jich zbavit tím, že si sáhl pro peníze do státní pokladny. A současně s tím si pořizoval další dluhy, pokaždé, když si o dovolené vyrazil na BAZI.“

V té chvíli syntron oznámil, že hologram je hotový.

Gia de Moleonová zmáčkla několik kláves na svém terminálu a na obrazovce se objevila místnost, v které byl Buddy Encelady.

„Přidělej k hlavě vhodný trup!" nařídila počítači. „A pak nám ukaž výsledek!“

Vzápětí se vytvořil hologram. Podle hlavy se dalo soudit na Epsalana nebo Těžkého. Tělo bylo také podle toho poměrně široké a pevné, čtvercové a rovné.

Gia de Moleonová byla s výsledkem spokojena: „Promítni to do Buddyho kutlochu!“

Obě ženy zíraly napjatě na stěnu. Buddy Encelady přecházel ve svém příbytku neklidně sem tam. Najednou se zarazil a zahleděl se upřeně na konec místnosti.

„Monjačo!“ vyhrkl užasle. „Kde se tu bereš? Chceš mě vysvobodit? To by byla chyba. Obstarej mi advokáta. - Monjačo?“

Hologram se rozplynul, aniž mu odpověděl. Buddy ještě chvíli civěl na stěnu, kde byl ještě před chvilkou obraz, a pak se jako obvykle plácl dlaní do hlavy.

„Já idiot! Já vůl!“

Byl ztracen. Dva roboti jej vyvlekli z místnosti a dopravili do centrály k oběma ženám. Gia de Moleonová se zamaskovala ochranným štítem, který zahalil její postavu převalující se mlhou. Výslech vedla Clara.

„Takže ho znáš. Monjača má něco společného s BAZI, to je jasné. Je to tvůj šéf? Klidně to přiznej, nijak si tím neublížíš.“

„Neznám ho. Nemám žádného nadřízeného.“

Clara se mezitím dobře obeznámila s polohami Buddyho hlasu, aby pochopila, že tentokrát lže jen zčásti. Pravděpodobně ho znal, ale šéfoval mu někdo jiný.

„Monjača!“ ozvalo se tlumeně z mlžného oblaku. „Informace, které jsme získali, nám dosvědčují, že Těžký by mohl patrně mít něco společného s BAZÍ. Několikrát se zdržoval na Mléčné dráze v místech, v nichž se ve stejné době vyskytoval také Elmsworth. Tato spojitost se nabízí sama od sebe.“

Clara popadla fólie a ukázala je Buddyemu

Enceladymu.

„Víš přirozeně, o co jde. Podívej se na to.“

„Je to smlouva. Směnka. Monjača má slabost pro hazard.“

„Má to znamenat, že na přívěsku stojí všechno, co má co dělat s touhle smlouvou?“

„Na něm i v něm. Jen se to musí zviditelnit. Stačí ti to?“

„Možná. Pokud mluvíš pravdu a my dospějeme k názoru, že nám už nejsi schopen sdělit víc, budeš volný. Nic víc proti tobě nemáme. Můžeš si jít, kam se ti zlíbí.“

O dvě hodiny později toho Buddy Encelady bohatě využil. Dal mu k dispozici kluzák, kterým odletěl do Terranie. Odtamtud nastoupil na loď mířící do systému Vega a odtamtud se mel nejspíš transmittovat dál.

Byli informováni agenti na všech planetách a stanicích, a tak postupně docházela hlášení o Epheytanově pohybu. Jak se dalo očekávat, byla jeho cílem BÁZE. A na její palubě nyní určitě už podával hlášení tomu, kterého již odhalili jako Elmsworthova smluvního partnera.

Uprostřed noci byl rozluštěn obsah smlouvy. Nebožtík měl dluhy ve výši tři set milionů galaxií a část z nich splatil tím, že zpronevěřil peníze ze státní pokladny. Další část – a při tom pomyšlení se Gie a Claře zjezily chloupky na zátylku - uhradil tím, že vyzradil Monjačovi státní tajemství. Elmsworth tedy musel najisto počítat s tím, že bude zlikvidován.

„Neměl tedy jiné východisko než zvolit dobrovolnou smrt. Ten zbabělec!“ vyprskla Gia de Moleonová a tváře jí zrudly hněvem. „Místo aby se přiznal ke svým prohřeškům. .. Byli bychom ho mohli ochránit i poté, co bychom ho odsoudili.“

„Tím bych si nebyla tak jistá,“ namítla Clara. Stejně jako její nadřizena i ona odložila masku. „Monjačova moc sahá určitě hodně daleko. To, že se Buddy zjevil v horách, dozajista nebylo náhodné. Zřejmě posloužil jako kurýr. Proč nás to jen nenapadlo dřív? Vsadím se o cokoli, že Elmsworth mel u sebe

disk s choulostivými informacemi o Zemi. Nic jsme u něj nenašli, ale to ještě nic neznamená. V těchto branžích je obvyklé, že ohrožený krystal raději spolkne.“

„Je pozdě něco podniknout proti Enceladymu,“ prohlásila Gia de Moleonová. „Musím na to jinak. Když si Monjača nechá platit státními tajemstvími, jde o víc než jen o jednoho neloajálního státního úředníka. Těžký je zřejmě zapleten do nějakého galaktického spiknutí. A přesně toho se musíme chytit. Potřebujeme dostat na BÁZI špičkového agenta. Tak skvělého, že ho nepozná ani Buddy Encelady.“

Na okamžik zavládlo v centrále ticho.

„Pokud máš na mysli mě, jen připomínám, že mě už zná,“ řekla Clara a v jejím hlasu byla znát zjevná úleva. „Co takhle Norman Denkan?“

4.

„Všechno je vzhůru nohama. Proč ředitel nezasáhne?“

Rebekka vstoupila do zasedací místnosti v příďové části BÁZE a nenápadně se rozhlédla. Sál byl plný a sedělo v něm skoro šedesát osob. Rezortní šéfové a vedoucí jednotlivých oddělení tvořili vrcholové vedení herního ráje.

Toho, kdo položil předchozí otázku, poznala Rebekka podle chraplavého, skřípavého hlasu. Byl to Semin Ekkor, tlustý Ertrusan s nápadně odulými rty.

„Protože tu není,“ odpověděla Eleonora Bricksenová. „Je na obchodní cestě. Hej, konečně přichází Rebekka! Kde jsi trčela, tak dlouho, děvče?“

Rebekka De Monnová na sobě nedala znát, co si myslí o rezortní šéfce kasin. Eleonora Bricksenová trůnila v křesle jako zmalovaná bordelmamá a pohrávala si s masivními zbohatlickými prsteny na ruku. Jako vždy sotva viděla kvůli tlusté vrstvě očních stínů. Vypadala jako ropucha.

„V hale číslo šedesát došlo k jistým problémům,“ odpověděla Rebekka. „Způsobil je

jeden falešný hráč z Rubinu. Ostatně, ahoj vespolek!"

„Rubinec?" vyhrkl William Crimson, podle odznaku rezortní šéf reklamy a péče o hosty, a svrástil čelo. „Nevěděl jsem, že tu máme návštěvníky také ze systému Roiovy hvězdy."

„Měl by ses učit seznam hostů nazpaměť," popíchl ho Rukkus Albasta. „Mně neuteče žádný, ať už přichází nebo odchází."

Rebekka se sesula do jednoho z mála volných křesel. Semin Ekkon se na ní vyzývavě podíval, ona ale dělala, jako by si toho nevšimla. *Jak je mi z vás na zvracení, jen když vás vidím*, pomyslela si.

Znala minulost většiny z přítomných, hlavně pak přirozeně tří rezortních šéfů. Svým způsobem měli maslo na hlavě všichni.

Bricksenovou hledali pro dalekosáhlé podvody na Olympu i na jiných světech. Změnila si jméno a vypracovala se hodně vysoko v hierarchii osazenstva BÁZE. Nyní se rozvalovala v křesle a ve tváři měla blahobytný výraz.

William Crimson byl kdysi považován za slavného kapesního zloděje, ale v současné době pracoval spíš skrytě. O jeho kapsářské umění byl zájem pouze tehdy, když jeden host okradl druhého a on musel osobně zasáhnout a dát všechno opět do pořádku.

Základním pravidlem na BÁZI konec konců bylo, že hosté se musejí cítit v herním ráji jako doma, aby se sem rádi vraceli.

Ve srovnání s ostatními rezortními šéfy byl Crimson neškodný. Rukkus Albasta byl jeho pravý opak. Tomuto Ertrusanovi se chtěli dostat na jeho hřebínek na několika planetách kvůli vraždám a úmyslným zabitím. Nikdy se jim ale nepodařilo mu něco dokázat. Zlé jazyky - zvlášť Eleonora - tvrdily, že každý z jeho padesáti pěti šedých pramenů na hřebínku značil jednu vraždu, které se dopustil.

Čtvrtý rezortní šéf zahynul před několika týdny za záhadných okolností. On a jeho

nejvěrnější důvěrníci se vyhodili do povětří v kanceláři Camelotu a vzali s sebou na věčnost jejího ředitele Olafa Grindgena. Členové vyšetřovací komise na legendami opředené planetě Camelot stále ještě hledali určité stopy na palubě BÁZE. Zatím bezúspěšně.

„Co je vzhůru nohama?" zeptala se Rebekka De Monnová a snažila se ze všech sil nedívat na Semiria Ekkora. 11 -Ertrusan se zakřivil.

„Roznesla se zvěst o reklamní kampani. Za několik málo hodin se promění prostor Stiftermanna tři v bažinu plnou ubohých červů. Všichni žádají o azyl na BÁZI. My je ale nepustíme na palubu."

Semin Ekkor se opovržlivě uchechtl, vyplivl chuchvalec z rozžvýkaného tabáku do kouta a vycenil hnědožluté zuby. Nebylo náhodou, že se proud hnědé tabákové břečky rozstříkl v Rebečině těsné blízkosti.

„Tohle si odpust'!" zaječela na něj. „Jinak..."

„Jinak co?"

„Jinak ti zašiju hubu!"

„No ne? Slyšte, slyšte!" zahalasil Ertru-san a rozhlédl se, jako by čekal na potlesk. „Maličká zase seká svým ostrým jazyčkem. Nevěděl jsem, že jsi vůbec schopná tak břitké odpovědi, kotě."

„Všeho do času," odsekla Rebekka neurčitě. Opřela se v křesle a nenápadně polkla. Z toho nemožného chlapa jí bylo vážně na zvracení. Obrátila se na Rukkuse Albastu a dodala: „Samozřejmě vítáme pouze movité hosty."

Albasta na sobě nedal znát, zda ji vůbec slyšel. Zdálo se, že od něj nemohla čekat žádnou pomoc.

Engeregovo místo bylo volné. A dosud na něj byli dva kandidáti, kteří se o ně veřejně ucházeli - Semin Ekkor a Rebekka De Monnová.

„Promluvila jsi mi z duše, holka." Eleonora Bricksenová se zhoupla v křesle jako bachratá loď, když ji poprvé spouštějí na vodu, a vystavila na odív své nadměrné proporce. „Je to

všechno otázka obratu, nic jiného není důležité. V Galaxii žijí miliony boháčů. Stačí je jen přesvědčit, že se vyplatí navštívit naše doupě neřesti, Bezstarostný život nezatížený skenováním, to je přesně to, nač se chytí i ten nejzarytější odpůrce her a prožitkových světů. A když už bude jednou tady a začne se nudit..." Nedokončila větu a významně zavlhla tělem. „Williamě?"

„Vím, co chceš říct," řekl Crimson a obezřele se zasmál. „Ve spodní okrajové sekci vzniká místo bývalých laboratoří dvacet tisíc apartmánů pro vznešené panstvo. S přestavbou se začalo už přede dvěma týdny."

„Dvacet tisíc je málo," prohlásil Albasta a přešel si rukou přes hřebínek. Ozval se odporný skřípavý zvuk. „Potřebujeme jich sto, dvě stě tisíc."

„V tom případě je ale třeba rozšířit kapacitu heren, Rukkusi. U prožitkových světů nevidím žádné problémy, prostě zkrátíme dobu pobytu."

Ertrusan si po očku změřil Rebekku. Nabyla neurčitěho dojmu, že zoufale hledá argument, aby ji nemusel brát vážně.

„Děvče, děvče!" napodobil vzápětí kvokání Eleonory Bricksenové. „Jsou chvíle, kdy se v tobě vůbec nevyznám. Taková křehká, něžná osůbka a sype ze sebe velkolepé plány. Nepřeceňuješ se trochu?"

„Ne."

Albasta jen zamrkal. Rebekka vložila do tohoto jediného slůvka nesmírnou dávku chladu. Vzápětí se otočil směrem k Engeregovu prázdnému křeslu a zeptal se: „Slyšel jsi to, Skokane? Já myslím že ano. Určitě tě očaroval duch BÁZE a tvé vědomí stále ještě bloumá chodbami segmentů. Tvůj názor má váhu, Engeregu. Je to tak. I tvůj nástupce musí mít autoritu. Ve všech ohledech."

Aby se konečně ujasnilo, kde kdo stojí, pomyslela si Rebekka De Monnová. *Nebo přece jen ne tak docela.*

Byla si jistá, že je jí Eleonora Bricksenová

nakloněna. Od začátku si také byla vědoma toho, že Albasta podporuje svého chráněnce Semina Ekkora. Zbýval tedy William Crimson, Ten ale nijak nedával najevo, kterého z kandidátů a zda vůbec je ochoten prosazovat.

Možná bych měla říct trochu víc o svém výcviku. Rebekka se v duchu usmála. *To by mohlo způsobit pravé divy.*

Vtom pípla Albastova náramková vysílačka. Ertrusan se zvedl a řekl: „Ti idioti z Camelotu to konečně vzdali a chystají se opustit BÁZI. Rebekko, vezmi si je na starost! Vyprovod' je k jejich lodi a pokus se na ně alespoň jednou v životě udělat dobrý dojem. A ty, Semine Ekkore, pročeš každý vlas v koberci bývalé kanceláře Camelotu a ručíš mi za to, že tam ti chlápci nenechali jediného mikrošpióna."

„Provedu, veliteli."

Ertrusan hřmotně odkráčel. Rebekka vyčkala, až se podlaha přestala vlnit, a pak se vydala k nejbližší transmitterové přípoje.

Stařec se trásl jako osika. Bílé vlasy mu spadaly do obličeje, rty se mu chvěly, a když jí podal ruku, ucítila v dlani kostnaté, vyzábělé prsty.

„Děkujeme," zamumlal. „Jsme rádi, že jste nám umožnili prohlídku. Nebývá to tak samozřejmé."

„V pořádku," odpověděla Rebekka rychle. „Ani my si nedovedeme vysvětlit, jak k tomu došlo. Nebylo nám známo, že by došlo ke sporu mezi Olafem Grindgenem a Engeregem."

Staroch potřásl hlavou. Z očí mu vyhrkly dvě slzy a zanechaly na jeho lících vlhké stopy. „O žádném sporu nemůže být řeč," prohlásil. „Spíš šlo o zkratové jednání. Nenašli jsme žádné stopy cizího zavinění."

„V jistém smyslu nám to ulehčuje situaci. Jde nám o to, abychom hostům poskytli nanejvýš nerušené, atraktivní prostředí. A podobný

incident nevzbuzuje zrovna důvěru. Něco takového by se ale mohlo přihodit každému. Vedení by vám bylo také vděčné, kdybyste s tímto politováníhodným případem zacházeli pokud možno diskrétně."

„Rádi vám vyhovíme. Nikdo se nic nedozví."

„Srdečně vám dekuji."

Rebekka De Monnová doprovodila skupinku kontrolorů až k hangáru a rozloučila se s nimi pokývnutím hlavy. Členové delegací na sobě měli všichni bez výjimky světle modré kombinézy s bílými opasky a bílé holínky. Bílá byla barva čistoty a nevinnosti.

„Co je s vaším šéfem?" zeptala se posledního delegáta, když procházel přepážkou. „Zdá se, že ho ta tragédie hodně sebrala."

„Není divu. Je to Erik Grindgen. Přišel o jediného syna."

„Vyříd' mu mou upřímnou soustrast."

„Dobrá, vyřídím."

Přepážka se zasunula a Rebekka De Monnová se obrátila k odchodu.

Ani se slovem nezmínili o znovuootevření kanceláře Camelotu, která byla na palubě BÁZE jakýmsi experimentem. Zdálo se, že odpovědné osoby na Camelotu nemíní obnovovat činnost svého zastoupení.

Nebo na to prostě neměli čas. Tlak Tolkanďů na národy Mléčné dráhy byl příliš velký. Říkalo se, že na Camelotu pracují nejpřednější vědci- horečně na vývoji účinné ochrany proti skenování a zbraně, kompenzující koktavý pohon bodlinatých lodí.

Rebekka si pospíšila nejkratší cestou do své ubikace.

Na explozi v kanceláři Camelotu jí něco nevonělo. Nevěřila v nehodu ani v sebevražednou akci. Někdo zahladil všechny stopy. Kdo měl k tomu větší příležitost než ten, kdo žil na palubě BÁZE? Rebekka byla dost zkušená na to, aby nedbala vnějších znaků nějaké události.

V Engeregově případě to všechno vypadalo na atentát. Vyloučila, že by byl namířen proti

neškodnému zástupci Camelotu. Někomu šlo o Engeregovu likvidaci. Možná měl v úmyslu dosadit na jeho místo svého chráněnce. Že by za tím vším stál Albasta? Jemu by určitě bylo jedno, jestli se dopustí několika vražd navíc.

Ona tu měla úkol. Bylo třeba něco změnit na palubě BÁZE. Ne přes noc, ale někdy v budoucnu. Proto usilovala o následnictví po Engeregovi. Chtěla se propracovat mezi rezortní šéfy a z tohoto vysokého postu něčeho dosáhnout. Šla za tím se vši energií a neudolatelnou vůlí.

5.

Buddy Encelady vypnul silové pole, které dosud nutilo Rubince k nehybnosti.

„Tak honem, nevyváděj tolik! Hned tam budeme. Rebekka ti prokázala neskonanou milost, že tě nepostavila rovnou před popravčí Četu."

„Vážím si toho, věř mi," ozvalo se z Pakahipperova translátoru. „A udělám všechno pro to, abych se dostal ze Stiftermanna tři co nejdřív."

„Ne dřív, než si odpracuješ všechny své dluhy. Netěš se předčasně, lenochu! Tam dole nejsou žádné bandy organizující útoky, které by se o tebe postaraly. V dolech a ve fabrikách platí jen pracovní síla. Iluze a víze v souvislosti s úkryty howalgonia na dalekých planetách si můžeš klidně odpustit. Jinak se ti může stát, že tě tví spoluvězni zkrátí o jednu dvě hlavy."

Trajekt klesal vstříc horám Kefro. Tmavé skály se jen blyštěly při pohledu shůry. Třetí ze sedmi planet rudého slunce Bedden byla vyprahlá a hospodářsky bezvýznamná. Zařízení na povrchu byla zbytky bývalé základny Galaktika. V současné době pozbyl významu jak Bedden, tak Galaktikum.

Rebekka De Monnová zvedla hlavu a pohlédla na časomíru. Datum se právě měnilo ze sedmého na osmého února 1289 NGL. Od začátku útoku na BÁZI uplynuly necelé dva týdny a pověřenkyně pro bezpečnostní záležitosti neměla dosud čas zajímat se o odsouzenec.

Nyní ho povolala k sobě.

„Nejprve budeš nasazen v továrně vyrábějící užítkové předměty pro BÁZI," řekla mu. „Bude záležet na tvé zručnosti. Pracovní dobu si můžeš rozdělit podle libosti. Bude jedno, budeš-li lenořit nebo pracovat přesčas, dávky jídla budou stále stejné. Kolik let strávíš na Stiftermannu tři, bude záviset na tvém pracovním tempu. Pokud nebudeš dělat vůbec, také tam zemřeš. Když budeš dřít jako šílenec, čeká tě patrně stejný osud. Rozvrhni si tedy dobře síly.“

„To nebude problém. Nezapomeň, že jsem byl nejvyšší dveřník. Vyznám se v organizaci.“

„To ti nebude k ničemu. Tví spolupůvězci nebudou zrovna hýřit nadšením, když jim přibude další pracovní síla. Bude to pro ně znamenat méně práce a delší dobu, kterou budou muset strávit ve vězení. Snaž se s nimi vyjít po dobrém a nepřeháněj to s horlivostí. Ostatně, v továrnách je koordinátor. Nediv se, když přenechá fyzickou práci tobě a ostatním. Jmenuje se Norman Denkan. Je to nejvyšší dveřník téhle planety, a když mu nebudeš vonět, nedostaneš najíst ani napít. Snaž se postupovat diplomaticky, Pakahippere.“

Trajekt sebou lehce trhl a dosedl na povrch. Rebekka De Monnová naposledy pohlédla na kontrolky ovládacího panelu a pak se dotkla jednoho ze senzorických polí.

„Jsme na místě a vezeme přírůstek.“

„Báječné," ozvala se odpověď z neviditelného akustického pole. „Prvních pár dní tu bude veselo. Jak to vlastně vypadá tam nahore?“

„Příšerně. Kolem se to hemží už třemi a půl tisíci loděmi. Krethi a Plethi se pokoušejí zajistit si místo na BÁZI. Měli bychom zmenšit dosah paratronových štítů na polovinu. Potom by při případném útoku Tolkandů skenování zasáhlo i loď a rázem bychom se zbavili starostí, co s těmi, kteří u nás hledají ochranu.“

„Navrhla jsi to už?“

„Ano. Ale William toho pořád ještě nemá dost. Věř, že ti ničemové počkají, až se postaví dalších

deset tisíc příbytků.“

„Možné to je. Hrozba vycházející od Tolkandů působí totiž poměrně velký tlak a to se pak u mnohých Galaktiků projevují vlastnosti, které u nich nebyly dosud nikdy zřetelné. Třeba trpělivost a výdrž. Nebo se stane pravý opak. Najdeš mě v kaverně. Připravuji nový vrt pro trestance první kategorie.“

„V pořádku. Konec!“

Rebekka se odpojila z normální frekvence a obrátila se znovu na Rubince.

„První kategorie znamená, že se potrestaný během svého pobytu na BÁZI provinil vůči základním pravidlům, že se tedy dopustil loupežné vraždy nebo podobného zločinu. Ty patříš k lehčím případům. Jsi prostě takový drobný podvodníček. Norman si vyzkouší tvou způsobilost a pak tě zařadí do jedné z kategorií. Hádám, že se dostaneš do desítky, to je ta nejmírnější. Moc ti ji ale nepřeji. Desítkáře ostatní vězni dost dusí.“

Rebekka otevřela přepážku výstupu a jemně se snesla na přistávací plošinu. Pakahipperu kdosi postrčil dopředu a on s vyděšeným výkřikem spadl do hloubky. Zachytilo ho transportní pole a zamilovalo s ním k tmavošedé budově bez oken, pouze s jedinými dveřmi. A ty vypadaly jako nepřekonatelná překážka.

Buddy Encelady se vznášel za Rubincem.

„Sejdeme se za dvě hodiny v kantýně," řekla mu Rebekka.

Zdálo se, že její fámulus s tím počítal už předem.

„Dobrá," odpověděl. „Já ho zatím seznámím s příjemnými stránkami pobytu v uzavřené továrně.“

Dveře se odsunuly stranou a pohltily Enceladyho a Pakahipperu. Rebekka vyčkala, až jí signál sdělí, že oba prošli vstupní komorou a nacházejí se v zajištěné tovární zóně. Teprve potom zamilovala ke kaverně.

Bylo to na den přesně jeden rok, kdy se Rebekka De Monnová dostala na palubu BÁZE. Původ ji nepředurčoval bezpodmínečně k práci v hráčském doupěti, ale alespoň nebudila podezření. Kdyby příšlý ze Země, jistě by byla podrobena mnohem důkladnější prověrce.

Rebeka De Monnová se narodila 14. února 1241 NGL v hanzovním kontoru Erender, nacházejícím se v malé galaxii Fornax a vyrostla převážně na vesmírných stanicích a přirozeně také na Erenderu, čtvrté planetě Slunce, po kterém dostal kontor také jméno - Looma. Její rodiče Alia a Ference byli Plóhosané a měli slabost pro vše pozemské. Proto jí také dali jméno Rebeka. V erenderských matrikách se toto jméno vyskytlo pouze jedenkrát - a to u příjmení De Monnová. Nicméně rodiče ji obdařili ještě dalšími jmény a tak se vlastně jmenovala Rebeka Paola Elisa Jasmína. Možná si přáli mít Čtyři dcery a poštěstilo se jim zplodit pouze jedinou. Na Erenderu se okřídlené říkalo, že Čápi už nejsou tak pilní jako kdysi.

Křestní jména, názvy ulic, jména hor a řek - to vše znělo na Erenderu velmi pozemsky. Nejen Rebecini rodiče pociťovali silnou vnitřní vazbu k pravlasti svých předků.

Mladá žena proklouzla mezi několika nástavbami a zmizela v úzké svážné chodbě. Byla drobná, křehká, měla útlou postavu a nezavěšený by ji mohl považovat za nedorostlého mládence.

Vydala se cestou dokonale jištěnou syntroem, kterou kromě ní znal pouze jediný tvor na Stiftermannu III. Její bledý obličej svítil v šeru jako Měsíc. Byl úzký, a o to víc vynikaly plné rty a velké oči. Černé vlasy byly zastrženy do dokonalého pážecího účesu. Obličej vypadal, jako by byl vyřezán z vosku.

Mnohdy se Rebeca zastesklo po rušnějším životě na Erenderu. Poté, co odtáhli Nocturnové z Fornaxu, zaplavil malou galaxii nepřehledný proud osídlelců, dobrodruhů a všemožných pochybných existencí. Pouze

kontor, vybudovaný ve dvacátých letech tohoto století, zůstal ušetřen vnějších vlivů a upadl do bezvýznamnosti.

Možná se o to postarala záměrně Hanza nebo si za to mohl Erender sám. Planeta neskýtala nic, co by stálo za větší námahu. V jejím podzemí bylo uloženo jen malé množství surovin, neoplývala vzácnými rostlinami, zvířaty ani minerály. Erender byl svět, který měl rozmach evoluční rozmanitosti teprve před sebou, mělo k němu dojít snad za jeden, dva miliony let.

Jak se od něj odlišoval Stiftermann III. Tady už bylo dávno po všem. Z třetí planety Beddenského systému by mohlo udělat něco víc nanejvýš umělé tvárnění.

Rebeka De Monnová dorazila na konec chodby a změřila si skalní přepážku. Tyčila se před ní, mocná a nepřekonatelná. Klouzala pohledem po kamenitých útvarech.

Kontaktní kamínek neustále měnil polohu a pokaždé ho musela nejprve najít, aby se ho mohla dotknout. Tentokrát se nacházel nalevo asi na délku dvou paží nad ní. Mírně se vyšplhala po stěně, pořádně stiskla skalní výstupek kolony a sevřela kontaktní kámen v obou dlaních. Prsty jí proběhlo sotva znatelné svedení. Zabudovaný mechanismus zkontroloval záření vycházející z jejích buněčných jader, rozlišil je jako správné a odeslal příslušný signál. Kámen náhle ochladl o víc než o dvacet stupňů.

Rebeka se pustila a seskočila na zem. Ve zdánlivě přírodním skalním masivu se objevil otvor a za ním byla vidět jasně osvětlená komora.

„Pojď dál!“ uvítal ji jako obvykle vlídný hlas.

Uposlechl výzvy a obrátila se nalevo. Spojka stála jako vždy na stejném místě a kynula jí.

„Haló, holograme,“ zachichotala se. „Jak se dneska cítíš?“

„Děkuju za optání,“ odpověděl hologram Normana Denkana. „Mám novinky, důležité novinky.“

„Nenapínej mě.“

„Jde o Abu Samese-Metha.“

„To jméno mi nic neříká.“

„Je to Skokan z bezcenného rodu, jak zdůrazňují rusumští patriarchové. Patřil kdysi k posádce BÁZE. Není známo, čím se provinil, že se dostal na tuhle planetu.“

„Je to snad onen zpustlý staroch, kterého jsi objevil čirou náhodou v jednom bunkru?“

„Přesné ten. Nejdřív se choval, jako by to neměl v hlavě v pořádku, ale to se už zlepšilo. Teď mě poslouchej! Abu Sames-Meth tvrdí, že zná Těžkého Monjaču.“

Rebekku zasvědilo na šíji a mrazení jí přeběhlo po zádech až dolů k pánvi.

„Třeba je to léčka.“

„Musím to risknout. Meth mi dále sdělil, že má informace o Monjačově pobytu. Chce mi je poskytnout pouze v případě, že se dostane pryč ze Stiftermanna tří.“

„Chci ho okamžitě vidět.“

„Dobrá, Claro. Pošlu ti ho.“

Hologram pohasl a na levé straně komory se otevřela do té doby skrytá přihrádka ve stěně. Rebekka De Monnová si zula holínky a zbavila se oblečení. Vzala si na sebe černou kombinézu a boty, které vyndala z přihrádky. Také tyto boty jí přidávaly deset centimetrů na výšce. Po několika vteřinách si přitiskla na obličej fólii, která zcela změnila její vzhled. Převlek doplnily Černé rukavice a pelerína stejné barvy.

Původní výstroj sbalila a uložila do přihrádky, která se vzápětí zaklapla a splynula se stěnou. Nic nenaznačovalo, že zde před chvílí došlo k perfektní proměně.

Celé to trvalo deset minut. Tentokrát se otevřely tajné dveře napravo. Dovnitř vplul kuželový robot a před sebou strkal zuboženou, zprastlou postavu. Vzápětí pohaslo antigravitační pole a jeho živoucí obsah se sesul bez opory na podlahu.

„To nemůžeš dát pozor?“ zařval Skokan a vyskočil ze země. Teprve v té chvíli si uvědomil, že není v komoře sám. „No ne,

kohopak to tu máme?“ podivil se. „Pověz mi, kdo jsi?“

„Promiň,“ vyhrkla Clara příkře, „ale nemusíš vědět, s kým máš co do činění.“

„Podle velikosti a postavy vypadáš jako člověk. Hlas ti zní nepřírozeně vysoko. Chceš na mě snad zapůsobit dojmem, že jsi žena?“

„Možná právě o to mi jde. Co víš o Monjačovi?“

„Spoustu věcí. Osobně jsem s ním spolupracoval a znám jeho osud. Víím, kde se zdržuje.“

„Popiš mi tohoto Těžkého.“

Skokan jí vyhověl. Rebekka De Monnová alias Clara musela uznat, že jde skutečně o osobu, která byla k vidění na přívěsku Samuela Elmswortha.

„Věřím ti,“ prohlásila nakonec. „A splním ti tvé přání. Dostanu tě odsud pryč. Opustíš systém Beddena a usadíš se na vzdálené planetě. Tam sdělíš všechno, co víš. Pak budeš moci odejít, kam se ti zlíbí.“

„Blufuješ. Na to ti neskočím!“

„Dávám ti své slovo, Skokane.“

„Kdy to provedeš?“

„Během nejbližších dní. Jistě uznáš, že takový útek se musí nejdřív pořádně připravit.“

„A kdo mi řekne, až nastane správný okamžik?“

„Vyzvedne si té robot. A teď odejdi!“

Abu Samese-Metha se zmocnilo antigravitační pole a srazilo ho na zem. Kuželový robot jej odvezl pryč a Rebekka si počkala, až bude sama. Potom se hbitě proměnila do své původní podoby a zamířila ke kaverně.

Norman Denkan na ni už čekal. Ve slují ustal veškerý randál, dělníci odešli na oběd.

„Měli bychom také něco pojíst,“ navrhl jí Pozemšťan.

Přikývla a odpověděla: „Tak to děláme vždycky, když se sejdeme tady dole. Jak se cítíš?“

„Mizerně. Někteří z těch grázlů tady jdou

našinci pěkně na nervy. Když se to ale vezme kolem a kolem, tak mě tahle práce ještě docela baví."

Společně se pak odebrali do kantýny. Jejich lóže byla na vyvýšeném pódiu a od jídelny pro trestance je oddělovalo ochranné pole. Pod nimi obědvalo několik set zástupců nejrozumnějších národů. Většinou se chovali apaticky. V obličejích mnohých z nich se daly vysledovat abstinenční příznaky. Nikdo z nich se netvářil zrovna vesele tváří v tvář vyhlídce, že potrvá hezkých pár let, než si odpracují dluhy ze hry. Jiné východisko však neměli.

Na Stiftermannu III pracovali všichni nešťastníci, kteří prohráli domy i statky, továrny i vesměrné lodě a nadělali dluhy. Ti, kterým už nebyl ochoten půjčit nikdo v celé Galaxii a kterým už nepomohla ani tvrzení, že mají někde ulité poklady. Na to nemusel být nikdo ani mutant, aby poznal, že lžou, jako když tiskne. Tito tonoucí se snažili chytit pověstného stěbla, avšak pokaždé sáhli vedle.

Servo zabudovaný do stolu přečetl jídelní lístek. Rebekka a Norman si jako vždy vybírali přepečlivě, co si dají, neboť barvy a tvary jídel, jakož i typ příboru byly důležitou součástí jejich tajné komunikace.

Rebeka si objednala rudo-modro-žlutý míchaný salát, hnědý steak s bílým máslem a zelenou kaší. Norman se rozhodl pro chod složený z oranžových, modrých, černých, bílých a tmavozelených komponent.

Chvilí si povídali o bezvýznamných věcech a pak se pustili do jídla. Pořadí barevných složek a jejich postavení na talíři v sobě skrývalo informace o jejich vlastním úkolu. Tu a tam si vypomohli způsobem, jakým položili příbor na okraj talíře, nebo si vyjasnili víc významů určitým pořadím barev. Komunikovali spolu takto víc než hodinu. Rebekka informovala svou spojku o všem, co zjistila na palubě BÁZE, Norman ji zase zásobil zprávami ze Sluneční soustavy a nejnovějšími poznatky Služby Pozemské ligy.

Nebylo mezi nimi nic, co by Rebece pomohlo dostat se dál při plnění jejího úkolu.

Škoda, signalizovala Normanovi. Doufala jsem, že bychom mohli obtočit kolem BAZE jakousi smyčku, kterou bychom neustale utahovali. Někdy přece musí záhadný ředitel přejít do protiútoků. Kdyby věděl, jaké kukaččí vejce má ve svém hnízdě!

Dávej si pozor! varoval ji Denkan. Nemáme pod kontrolou ani BÁZI, ani události, k nimž dochází jinde. Dokonce ani Stiftermann tři není bezpečný. Je zapotřebí nejvyšší opatrnosti.

Přirozeně. Za co mě máš? Všechno, co říkám a dělám, je zaměřeno na to, abych nevzbudila nejmenší podezření.

Rebeka De Monnová alias Clara si vsunula poslední sousto do úst a odložila příbor vedle talíře. Nůž, vidlička a lžíce ležely dokonale rovnoběžně. Tajná domluva skončila.

6.

Nával v chodbách a antigravitačních šachtách se vymykal jakémukoli rozumnému popisu. Dosud nepřístupné nebo jinak chráněné segmenty BÁZE byly nyní otevřené každému a rozšiřovaly tak dosavadní nabídku o další možnosti jak se rozptýlit, ukojit touhu po dobrodružství a potěšení ze hry.

Míjely ho obličeje a slévaly se v jednu jedinou rosolovitou hmotu. Zastavil se, protřel si oči a ulevilo se mu, když zjistil, že vidí opět jasněji.

„Hej, ty! Tebe přece znám z virtuálních imagí.“

Epsalan zíral na Arkonidana jako na div světa.

„Themsore z Derliku! Proč jsi přede dvěma a půl týdny neutekl? Počkej, nech mě hádat. Nedostal jsi letenku na Arkon, co? Nejspíš bylo všechno už zabukované.“

„Epsalané jsou nejstatečnější rekové univerza,“ prohlásil posměšně Arkonidan. „Chceš-li to vědět přesně, nemám zapotřebí

nechat se nakazit panikou ostatních. Naopak, už tehdy jsem jich dost přesvědčil, aby se nerozhodovali ukvapeně. Poděkovali mi za-to."

„Patrně jen arkonsky, co? Několika vřelými slovy."⁴

„Go je ti do toho? Moje konto se desateronásobně zvětšilo od chvíle, kdy jsem vstoupil na palubu BÁZE. Mnohý Skokan by zbledl závisť, kdyby věděl, o jakou sumu jde."

„Mně ji samozřejmě neprozradíš, že?"

„Ne. A k Čemu taky? Snad se z tebe také nestal žebrák? Vypadáš dost otrhaně a zdrchaně."

„Mám právě za sebou čtyři dny prožitkového světa. Už jsi někdy bojoval s basetovými tygry a vlastní rukou drtil celé tlupy Saurijců?"

„No dobrá, tak mizerně zase nevypadáš. Pokud ses ale dostatečně odreagoval, mohli bychom si hodit partičku, co říkáš?"

Kráčeli vedle sebe po chodbě až do robotického bistra. Cocmoc prostě rozpráhl paže a udělal místo sobě i svému společníkovi.

„Karty? To je pro malé děti. Jsem zrovna na cestě do arény. Chci si zahrát čtyřlístkovou ruletu."

Epsalan se odvrátil, ale Arkonidan ho popadl za paži.

„Počkej," vyhrkl. „Co takhle zkusit chvilku příští? Prý tam zdesateronásobili maximální výhry."

„Nepovídej. Zřejmě proto, aby tam měli narváno."

„Tos řekl ty. Část zvýšeného obratu se automaticky přenechává na výhry."

„Taková blbost! Kdo to vymyslel, by zasloužil hodit do nejbližšího konvertoru."

„Myslím si, zeje to spravedlivé pravidlo, Cocmoku. *Je vstřícné vůči zákazníkům*, pokud ti tenhle výraz něco říká."

„To je mi fuk. Já se chci bavit. Ostatní mě nezajímá. Tak příští štěstí, povídáš? No, uvidíme."

Arkonidan ukázal na klenutou bránu na

konci haly. „Jdeme. Vidiš tu frontu čekajících? Potrvá nejméně dvě hodiny, než se dostaneme na řadu."

„Nejsem přece blázen."

Došli ke vchodu a k oběma robotům na kontrolním stanovišti. Neweyn Kocmoc kráčel klidně dál, ale Arkonidana stroje zarazily.

„Hej, to nejde," zaprotestoval Themsor z Derliku. „My dva patříme k sobě."

„To nehraje roli. Neweyn Cocmoc má vysílač VIP, a proto má všude přednost. Ty musíš počkat, až na tebe přijde řada."

Epsalan se bleskurychle ohlédl a uvědomil si grotesknost situace. Zakřenil se a pokračoval nerušeně v cestě. „Určitě se zase setkáme!" zvolal přes rameno na Arkonidana. „Zatím se můžeš těšit."

Provázely ho zlé poznámky čekajících, ale nic si z toho nedělal. Vysílač VIP ho stál skoro milion galaxů a už se nemohl dočkat, až bude moci Fermianovi sdělit, že jej právě on financoval svými prohrami v trojrozměrném šachu. To Antie popíchne a *zamrzí* ještě víc. Dřív nebo později dojde k tomu, že se Fermian přestane ovládat a dopustí se chyby.

A přesně na to Neweyn Cocmoc čekal. Antí nebude v konečné fázi nerovného souboje schopen jasné se rozhodnout. Dostane se k pokraj nervového zhroucení a pak přijde Epsalanova chvíle. Postačí několik výprasků a elektrošoků a vytrhne z Fermiana všechno, co ví.

Cocmoc došel k velké tribuně a vyšvihl se na ni jedním skokem. Ti, kteří čekali ve frontě, znovu mmlali. Úplně vpředu se tlačili Pozenšťané. Zatřáskal si na čelo a v duchu se zatetelil zadostiučiněním, když viděl, jak soplí zlosti.

„Abyste se nepodělalí!" křikl na ně. „Proč už konečně neodletíte zpátky domů? Jen nám tady zabíráte místo."

Přišumel k němu elipsovitý robot a nabádal ho, aby se krotil.-

„Máš vysílač VIP, ale přesto jsi povinen

zachovávat ohledy a zdvořilost. Přečti si smlouvu a hned si uvědomíš, co mám na mysli."

„Vlez mi na záda!" zasyčel Epsalan.

Elipsoid mu zahradil přístup do středu jeviště. „Řekl jsem něco o zdvořilosti," opakoval tvrdošijně.

„Jak myslíš." Neweyn Cocmoc se obrátil na Pozemšťany a vykřikl: „Hej, přátelé, já jsem to tak nemyslel. Promiňte. Mel jsem dojem, že rozumíte legraci. Pozdravujte ode mě svou kvetoucí vlast."

Robot ustoupil stranou a uvolnil mu cestu. Epsalan udeřil pěstí do modrého kovově se lesknoucího předmětu, jen si ale narazil tři klouby, sykl bolestí a zaklel.

Jeviště nad ním a kolem něj náhle ožilo. Zazněla sférická hudba a ocitl se na tmavomodré hvězdnaté obloze, která vypadala jako pravá - tedy až na jednu věc, a sice, že se zde dalo dýchat. Všechno ostatní věrně napodobovalo to, co skýtala Mléčná dráha nad Stiftermannem III a BÁZÍ.

„Tak dělejte!" zavrčel Epsalan. „Tyhle pitominky si rád odpustím."

Automatika se však nedala ošálit. Kolem Gocmoka vznikaly hologramy nejrůznějšího druhu, zatímco podlaha se proměnila v kosočtvercovou šachovnici o dvou stech padesáti šesti polích.

„Hrací doba činí třicet vteřin. Ted'! Čas běží!"

Hologramy se rozhýbaly v divokém kolovém tanci. Stoupaly k hvězdnému nebi a zase se snášely jako provazce lijáku dolů. Mnohé představovaly zcela všední předměty jako stoly, židle nebo rakety jako hračky či starodávnné deštníky. Jiné oslovovaly Epsalanův smysl pro abstraktno, nebo se o to alespoň pokoušely.

Neweyn Cocmoc se zaklonil a vstřebával chvilku všechny ty vzorce a tvary. Instinktivně se rozhodl pro jeden zcela určitý vzorec a pátral po odpovídající barvě či doplňujícímu odstínu

na podlaze. Našel obojí a vybral si doplňující odstín.

Epsalan se zkroutil a vznesl se šikmo vzhůru a dozadu. Levou rukou se dotkl hologramu a pronikl jím. Jeho skok byl tak mocný, že ho přenesl daleko po jevišti. Ještě ve vzduchu se stočil trochu dozadu, přitiskl si kolena k tělu a vzápětí jeho boty dopadly dunivě na cílové pole. Několik vteřin máchal rukama, potom se narovnal a stál tam na první pohled nehybně.

Ozvala se fanfára a hráči čekající ve frontě zmlkli. Mnohým se zdálo, že poznávají melodii. Neweynu Cocmocovi nic neříkala a také mu byla naprosto lhostejná. Zlatý třpyt kolem sebe přijal s mrzutým zaskřípěním zubů.

„Dostal jsi jokera," oznámil mu elipsoid. „Jak se cítíš?"

„Jako vždycky."

„Vyhral jsi tuhle hru poprvé v životě. Tebe to ani nedojímá?"

„Ušetřil si tyhle sentimentální kecý. Jsem profík."

„Na tvé konto přibude jeden milion galaxů. Ani to pro tebe nic neznamená?"

„Přesně to jsem chtěl slyšet. Všechno ostatní je mi na houby."

Neweyn Cocmoc seskočil z pódia, ale pak si to rozmyslel. Vrátil se a prohlásil, že je ochoten zahrát si znovu. Opodál se ozvaly hlasité protesty.

Tentokrát se mu nepovedlo zničit jokera. Přesto si vylovil z oblohy hologramy v ceně dvou set tisíc galaxů. Potom pustil před sebe několik Pozemšťanů a po nich si dal ještě dvě partie. Zkusil to celkem desetkrát a Čtyřikrát se mu podařilo zasáhnout jokerovo pole. Automat připsal na jeho konto postupně šest milionů galaxů.

Spokojený Epsalan se rozloučil s nakvašenými přihlížejícími. „A příště držte huby!" zařval na ně. „Můžu já za to, že jsem se narodil na sluneční straně Galaxie?"

Zamířil k východu a opřel se vedle něj o

stěnu. Zahlédl Arkonidana, který mezitím pokročil ve frontě až na deset metrů od pódia. Themsor z Derliku jej okázale přehlížel.

Cocmoc trpělivě počkal, až se Themsor z Derliku vyškrábe na jeviště. Arkonidan dělal chyby už ze začátku a nakonec ještě doskočil na spouštěcí pole a zlilo ho dvě sté litry vody. Za posměchu obecnosti opustil urychleně scénu a zmizel postranním východem určeným pro ty, kteří prohráli absolutně všechno.

„Typický břídlil," zamumlal si pro sebe Neweyn Cocmoc. „Jsem si jist, že mi ještě párkrát přeběhne přes cestu.“

Rebekka De Monnová stále znovu vrhala neklidné pohledy na holografickou časomíru. „Buddy pořád ještě nedorazil," řekla. „Měl se tu zjevit za dvě hodiny.“

„Patrně musí utěšovat Rubince," poznamenal Norman Denkan. „Dej mu ještě trochu času.“

V obličejí křehké Plophosanky to zaškubalo, a pak zavrtěla hlavou a aktivovala náramkovou vysílačku. „Kde se zdržuje Buddy Encelady? Co je s Runbincem?" vyštěkla.

„Tvůj zaměstnanec opustil továrnu před několika minutami. Není známo, kde momentálně pobývá. Nenachází se již v okolí tábora. Mám vyslat sondu?"

„Ano. Zřejmě se mu něco přihodilo. A Pakahipper?"

„Právě dostal první výprask a krvácí z nosu. Ostatní ho zmlátili proto, že se jim pokoušel mluvit do jejich záležitostí.“

„Díky.“

Rebekka vypnula komunikátor a posunula přibor na svém talíři. Norman Denkan se na ni zašklebil.

„Pokud proti tomu nic nemáš, vrátím se teď do kaverny, abych dohlédl na dělníky. Jinak by něco ještě zpackali," řekl.

„Dobrá. Tak přistě!"

Zvedli se oba současně a rozloučili se na vyvýšeném pódiu. Denkan zamířil zpátky do hlubiny, zatímco Rebekka si pospíšila k východu a nejkratší cestou se hnala k trajektu.

Denkan pochopil její znamení jasné. Byl ohrožen určitý důležitý záměr. Momentálně bylo důležité pouze jedno - Abu Sames-Meth. Norman Denkan věděl přesně, co má dělat.

Rebekka De Monnová dorazila za deset minut k trajektu a otevřela vstupní komoru. „Buddy?" zvolala nejistě.

„Je mi líto, ale není tady," odpověděl syntron. „Místo jeho pobytu je i nadále neznámé.“

„No dobrá. Tak ještě počkáme.“

Za čtvrt hodiny obdržela Rebekka De Monnová Denkanův zašifrovaný signál *značící*, že učinil všechna příslušná opatření. Znamenalo to, že Skokan je v bezpečí. Rebekka počítala vteřiny, a nemusela čekat dlouho. Z baráků poblíž starého bunkru přišlo hlášení, že tam došlo k explozi. Uplynula hodná chvíle, než se konečně vynořil Buddy Encelady. Vklouzl dovnitř a zahleděl se na Rebekku svými velkýma očima. Byl si vědom jejich moci a cíleně ji využíval.

„Promiň, ale zabloudil jsem," zamumlal. „Jeden z těch idiotů mě poslal do nesprávné chodby. Místo na povrch jsem se dostal do ještě větší hloubky a nakonec jsem se vynořil na denním světle o kus dál na severu.“

Skvělá výmluva, pomyslela si agentka, nicméně snímky ze sondy vzápětí potvrdily, že si Epheytan nevymýšlel.

„Škoda," prohlásila Rebekka De Monnová. „Byla bych té pozvala v kantýně na zmrzlinu.“

„Někdy jindy. Pospíšíš si? Na BÁZI už na nás určitě čekají.“

„O tom nepochybuji. O důvod víc, abychom si dali načas.“

Rebekka se sklonila, sebrala z podlahy kus fólie a zvedla ji. Při tom se její hlava dostala do Epheytanovy blízkosti.

Buddyho prsty smrděly obyčejným střelným

prachem, který se používal jako trhavina ve zdejších dolech. Patrně si umyl ruce nebo si je vydrhl pískem, ale prach mu uvízl pod nehty a vydával typický pronikavý zápach.

Rebekka se posadila do pilotního křesla a zahájila startovní fázi. Konečně měla jistotu, že Buddy Encelady je veš v kožichu. Pracoval pro někoho v BÁZI a ten někdo jej velmi pravděpodobně nasadil právě na ni. Bud' jako špeha, nebo prostě aby ji hlídal.

Buddy dorazil na Stiftermann III zcela jistě s úkolem zlikvidovat Skokana. Abu Sames-Meth tedy nezazpíval pouze Normanu Denkanovi. Jeho tajemství se dozvěděla přinejmenším ještě jedna osoba a předala je dál.

Někdo na BÁZI měl agenta na třetí planetě. A jako jindy byl jejich spojkou Buddy Encelady.

Skokan měl tedy zemřít, protože věděl hodně o Mojančovi. A Buddy před rokem pro Těžkého pracoval a nacházel se na palubě BÁZE. Jeho současný chleboďárce operoval rovněž z paluby lodi nebo používal hráčské doupě jako místo, kde se předávaly jeho rozkazy.

Nyní bylo tedy velmi pravděpodobné, že Mojanča pobývá stále ještě na BÁZI.

Není Těžký a záhadný ředitel jedna a tatáž osoba? Vlastně tomu všechno nasvědčovalo, ale Rebekka nebyla zvyklá přijímat ukvapené závěry. Možná se jedná pouze o prostředníka, který má za úkol svést na falešnou stopu případné agenty.

Dej si pozor, Rebekko! napomenula se v duchu. *Je docela dobře možné, že se ve Sluneční soustavě děje něco divného,*

Trajekt se odlepil od povrchu a stoupal vzhůru do atmosféry. Někde tam vysoko na oběžné dráze visela BÁZE - a kolem ní číhalo možná už šest tisíc lodí. Syntron pracoval, až se z něj kouřilo, a měnil během desetiný vteřiny kurz, aby dodržel do jisté míry ideální vzestup k vesmírnému kolosu.

„Už dlouho se tě chci na něco zeptat, Buddy," řekla zničehonic Rebekka DeMonnová, obrátila hlavu k zakřslému tvorovi a zahleděla se mu upřeně do očí. „Jak dlouho vlastně žiješ na BÁZI? Netáhne tě to někdy zpátky do vlasti?"

„Ptáš se nejspíš proto, že s tebou tak rád létám dolů na planety. Moje skutečná domovina se mi už dávno odcizila. BÁZE mi ji nahrazuje už dobrých deset let."

„Ptám se té proto, že si ještě nikdy nezažádal o dovolenou. Není proč ti bránit v tom, aby sis vyrazil na domovskou planetu. A jako spolupracovník nejvyššího vedení firmy bys měl nárok i na volnou letenku."

„Ano, ano, já vím." Na okamžik v Bud-dyho hlasu zazněla jakási nezdrženlivost. „Ale nepotřebuju to. Pro mě je důležitější nějaký pořádný úkol, Rebekko. Co musíme udělat, až se vrátíme?"

„Budeme se starat o přijetí a ubytování dalších několika set tisíc hostů. William Crimson už naznačil, že jeho oddělení to nezvládá. Má k dispozici příliš málo volných robotů a personálu. Továrny jedou na plné obrátky. Potrvá ale nejméně dva měsíce, než bude počet servu a danielů odpovídat opět počtu hostů. A navíc probíhá reklamní kampaň představující BÁZI jako nejbezpečnější místo na Mléčné dráze. Nestála nás jeden jediný galax. Zato příprava na zbrždění polyká den co den miliony galaxů. Kromě toho v systému to nefunguje, jak by mělo."

„V systému?"

„Mám na mysli Sluneční soustavu. Přichází sem odtamtud poměrně málo hostů. A přitom je Sluneční soustava považována zajeden z nejbohatších systémů v Galaxii., Tohoto potenciálu je potřeba naléhavě využít."

„Když to říkáš, bude to nejspíš pravda."

„Ty znáš Sluneční soustavu?"

„Ne. Nikdy mě nezajímala."

I kdyby Rebekka De Monnová nevěděla své, bylo by jí jasné, že Buddy Encelady lže. Zatím o tom nikdy nepřemýšlela. Zřejmě ale

jako kdyby v sobě měla zabudovanou správnou anténu, která jí umožňuje přesně rozlišit, kdy Epheytan mluví pravdu a kdy ne. Chápala velmi dobře, proč nyní lze a vytváří si pracně legendu kolem své minulosti.

Patně byl na Zemi pouze jednou, a ještě mu výlet překazila Služba Pozemské ligy, jmenovitě Clara.

Buddy, ty jsi kolečko v soukolí velkého spiknutí, pomyslela si Rebekka DeMonnová. Jsi v bezpečí, dokud neuděláš nějakou chybu. V tom případě tě velmi rychle zlikvidují. Buddy, přemýšlej vážně o své budoucnosti.

Opět pohlédla do jeho velkých smutných očí. Žebronily a smály se současně a snažily se jí sugerovat, že má před sebou nevinné dítě. Tento netvor by se ale zároveň ne-štilil položit nálož a odklidit z cesty toho, kdo by přišel na jeho tajemství.

Ty stvůro v masce bezelstnosti! řekla si Rebekka De Monnová v duchu. *Jednoho dne dostaneš odměnu za své zrádné zloči ny!*

7.

Kasínem Central se linula tichá hudba. Rozlehlý sál o průměru dobrých tří set metrů měl nad sebou kupolovitou nástavbu ze zrcadlového skla. V ní se zvětšeně odrážely jednotlivé důlky uspořádané do čtyřlístku a zachycovaly každý, byť sebemenší pohyb.

Chvějící se tmavozelené listy uprostřed převalujícího se davu se podobaly obluďnému organismu, jehož jediným cílem jako by bylo pohltnout vše pod sebou a nakonec i sebe sama.

„Rien ne va plus - konec sázek,“ oznamovaly roboti-krupiéři. „Prosím, mějte ruce v klidu! Kulička se točí!“

Čtyři jetelové listy začaly rotovat. Jejich obrysy zrcadlící se nahore v kopuli se rozplizly a ztratily dvojrozměrný charakter. Nadouvaly se a vypadaly jako pralesní planety, na jejichž orbitu se pohybovaly nepatrné světél družice.

Poté se rotace listů zpomalila a v jedné

chvilí se kuličky skutálely do prohlubní.

Neweyn Cocmoc zíral na stůl tak upřeně, až ho začaly pálit oči. V této hře se točily čtyři rulety současně. Významu tohoto uspořádání si bylo vědomo jistě jen nepatrné množství hráčů. Pocházelo vlastně z Terry, kde podle tradice přinášel čtyřlístek štěstí. Ten, kdo vynalezl tuto hru, byl s největší pravděpodobností Pozemšťan.

Na rozdíl od původní rulety byly u této její formy vždy čtyři barvy s číslicemi od nuly do devítky. Vedle rudé a čemé se típly slibně také žlutá a zelená.

Šance na zisk se skrývaly v nejrůznějších úrovních. Nejnižší představovaly dvě totožné barvy, vyšší výhru přinášely tři barvy. Dvě stejné barvy a různé číslice se označovaly jako stupeň jedna, stejné barvy a stejné číslice jako stupeň dva.

Stupeň jedna začínal od vkladu ve výši jednoho tisíce, stupeň dvě od pěti tisíc galaxů. Jackpot byl vyplacen, dosáhl-li někdo čtyř stejných barev a čísel. A částka v tomto případě činila deset milionů galaxů.

Epsalan se pohlídl po nablýskané lebce potřené olejem. Sbíhaly se mu sliny v ústech, když pomyslel na nejvyšší možnou výhru. Hra založená na pohybu čtyř rozmazaných barev ho přitahovala přímo hypnoticky. Na okamžik se ho zmocnilo podezření, že by jím mohl někdo manipulovat, vzápětí ale tuto myšlenku zavrhl.

Stejně jako v prostorách ostatních heren i zde byla neutralizační pole, která zabráňovala tvorbě s latentními nebo silné výraznými parapsychologickými schopnostmi, aby získávali výhodu oproti ostatním hráčům.

Neweyn Cocmoc počkal, až skončí kolo. Jeden z hráčů u stolu Číslo sto osmáct se zdrceně vzdal a opustil židli. Přišel o jeden a půl milionu galaxů.

„Neber to tak tragicky!“ pošeptal mu Epsalan. „Na každého někdy sedne smolná série.“

„Jsem trop. Nepůjčil bys mi?“ vyhrkl hráč.

Cocmoc si vzpomněl na osvědčené gesto astronautů a zatřásl si na čelo.

„Zbláznil ses? Kde bych na to vzal? Přišel jsem sem konec konců, abych něco vyhrál. Břídilové tu nemají co pohledávat. Uхни mi z cesty!“

Epsalanův protějšek se vzdálil a poslal za ním Hrubou nadávku. Cocmoc to považoval za příznivé znamení osudu.

Kolem uvolněného místa nastala jako vždycky ohromná strkanice. Roboti pustili Epsalana dopředu, protože měl vysílač VIR Sesul se do rozměrného polstrovaného křesla a vytáhl z kapsy část svých žetonů.

„Prosím, můžete sázet!“ zachrčel plechový krupiéř s lidským obličejem strnulým jako maska.

Androidi by byli Epsalanovi milejší, ale s těmi byly mnohdy psychické problémy. Chtěli sami hrát nebo měli sklon obohacovat se tím, že okrádali hosty. Tisícileté zkušenosti z jiných galaktických kasin vedly nakonec k tomu, že se jako krupiéři používali pouze roboti.

Neweyn Cocmoc vsadil dvacet tisíc na žlutou sedmičku a tím se zřetelně odlišil od ostatních hráčů. Většina z nich totiž vsadila na červenou nebo na Černou. Vyšla třikrát žlutá a jednou sedmička. Koleni hracího stolu se ozval vzrušený šepot.

„Úroveň dva, stupeň jedna. To ještě nic není,“ zamumlal Epsalan. „Počkejte za chvíli.“

Neweyn Cocmoc vyhrál ke svému dvacetitisícovému vkladu pětadvacet tisíc a vsadil celou částku na zelenou čtyřku. Kuličky se znovu roztočily a dopadly kamsi do zeleně. Výsledek byl sice horší, než čekal, ale stačilo mu to. Jednou zelená, dvakrát čtyřka. Tentokrát se musel podělit o výhru ještě s třemi dalšími hráči.

Ve třetím kole si Epsalan počkal a vsadil až jako poslední. Ušklíbl se, když viděl, že většina

jeho spoluhráčů se rozhodla pro žlutou nebo zelenou. Chtěli využít zákon série, ta však byla přerušena červenou pětkou.

Neweyn Cocmoc dosáhl třikrát červené a třikrát pětky. Krupiéř mu přisunul přes stůl žetony v hodnotě čtyř set tisíc galaxů. Tři sta tisíc si zastrkal do kapes a zbytek nechal ležet na místě, na které vsadil předtím.

Tentokrát přišla dvakrát červená a třikrát pětka.

„Hra se přerušuje,“ oznámil robot a vytvořil nad stolem ochranný štít.

Nikdo nemohl nyní nic měnit. Přihrkali dva kuželoví roboti a vyzvali Epsalana, aby vstal.

Neweyn Cocmoc protestoval seč mohl a nevynechal jedinou jedovatost vůči robotům. Prohledali ho velmi důkladně zvenčí i zevnitř. Přesvítili mu hlavu a prozkoumali chrup, zda v něm nemá vycpávky nebo imitace. Nenašli nic a Epsalan se jen chechtal.

„Vy vtipálkové!“ vykřikl pobaveně. „Jsem takový, jakého mě matka porodila. Vyznamenala se v boji o asteroid Telgša, ale to vám asi nic neříká, co? Byla to opravdu rekyně! A teď koukejte zmizet!“

„Epsalan Neweyn Cocmoc je Čistý,“ prohlásili roboti a obnovili tak alespoň po právní stránce jeho vážnost. Štít nad stolem pohašl a hra mohla pokračovat.

„Černá jednička!“ vykřikl Cocmoc a vsadil všechno, co měl na stole.

Vyšla třikrát černá jednička a jednou černá devítka. Znamenalo to, že čtyřikrát zvolil správnou barvu a třikrát číslo. Epsalan jen spokojeně zachrochtal a nechal si vysázet žetony v hodnotě pěti milionů galaxů.

„Mám na to jeden trik,“ prohlásil rozzářeně a vstal od stolu. „Vždycky zadržím dech a zavřu oči, když si sedám. Možná byste si to měli také jednou vyzkoušet. Zase se někdy uvidíme. Trocha peněz nikdy nezaškodí.“

Nechal za sebou bezradné obličejy ostatních hráčů a pospíšil si k pokladně, aby si za žetony nechal připsat na konto celou výhru.

„Stal se z tebe dvacetinásobný milionář," sdělil mu robot. „Využij své šťastné příležitosti. Přeji ti i nadále hodně úspěchů."

„No jo. Co znamenají tyhle kecy?"

„Promiň, vznešený hoste."

Stroj mu vydal doklad o výhře a Neweyn Cocmoc se vydal za další atrakcí.

Semin Ekkor k ní napráhl paži. Mezi ukazovákem a palcem se mu zatřpytil paměťový krystal.

„Tohle jsou důkazy," zavrčel. „Důkazy postačující k žalobě. Uděláš ale lépe, když se přiznáš!"

Rebekka De Monnová si založila ruce na prsou a změřila si Ertrusana shora dolů. Za normálních okolností by jí nestál ani za pohled, ani za slovo. Nyní ale považovala za rozumné se bránit.

„Pokaždé, když otevřeš ústa, vyvalí se z nich smrdutý pach žumpy. Nemůžu už poslouchat to tvoje kvákání. Zmiz a krystal nech tady. Ostatní ať rozhodnou, jestli obsahuje něco důležitého, nebo ne!"

Ertrusan rozzuřeně zařval a zdálo se, že se na ni vrhne. Rukkus Albasta ho popadl za paži, nastavil mu nohu a vmáčkł ho do křesla příliš malého na jeho tělo. Ekkor zasupěl a nafoukl se - a pevně chytil za opěradla. Zaklel, odtrhl je od křesla a nepřítelů zlostí je zahodil.

Albasta vzal krystal a vsunul ho do čtecího zařízení. Uprostřed místnosti se objevil tři metry vysoký hologram. Ukazoval sektory BAZE, v nichž se budovalo. Zrychleně promítal, jak vzniká sto nových příbytků, zatímco jinde roboti zase prováděli první měření, aby mohli rozmístit projektory plastické energie.

/ „Tempo prací se zpomaluje Čím dál víc," vykřikl Semin Ekkor a konečně se mu podařilo rozlomit křeslo. „Crimson potřebuje pomoc. Tahle" - ukázal žalobně na Rebekku De Monnovou - „mu však odpírá jakoukoli

podporu. Sabotuje projekt, a staví se tak proti ředitelovu rozhodnutí a vlastně proti nám všem!"

Oči Rukkuse Albasty se nebezpečně zúžily a plížil se k Plophosance jako panter. „Je to pravda?" vyštěkl.

„Ty hned uvěříš každému idiotovi," prohlásila Rebekka De Monnová rázně.

Albasta polkl naprázdno a zachrčel: „Děvče, dosud jsem tě znal jako mlčenlivou, cíleně jednající osobu. Změnila ses k horšímu. Proč?"

„Za to může tenhle tady! Máš pravdu, umím být velmi trpělivá a vydržím hodně. Ekkor mi ale ukázal, že i on dovede kousat. Je povrchní pitomec a já jsem nucena snížit se na jeho primitivní úroveň, chápeš? To říkám proto, aby náhodou nevznikl dojem, že má možná pravdu."

Nechápu to, pomyslela si. Albasta má přirozeně pravdu. Jsem spíš zdrženlivá. Musím ale hrát tuhle hru, vyžaduje to mé poslání.

„Tak má pravdu, nebo ne?"

„Nemá. Tyhle snímky jsou staré několik týdnů. Apartmá jsou dávno obydlená a poschodí nad nimi se právě kolauduje. Á je to jen a jen moje zásluha. Dala jsem Crimsonovi k dispozici většinu svých robotů a zaměstnanců. Střídají se tak, aby nebyla nápadná jejich nepřítomnost v kasinech a prožitkových světech. Přirozeně že dochází k občasným výpadkům v péči o hosty, ty se ale snažíme napravit osobně my s Buddym Enceladym."

Rukkus Albasta hleděl nerozhodně střídavě na Rebekku De Monnovou a na svého krajana.

Eleonora Bricksenová zakdákala a prohlásila: „Odkaziva jsem věděla, že Ekkor je nafoukaný a jen kalí vodu. Pokud se ptáš mě, Rukkus i, má odpověď je jasná. Potřebujeme jako rezortní šéfkou druhou ženu."

Semin Ekkor mlčel. Bylo jasné, že už si uvědomil, jak jeho výpad minul cíl. Rezortní šéfkou kasin se na něj obrátila a svůdně se na něj usmála.

„Ty jsi příliš vznětlivý, sprostý a neotesaný. Rukkus Albasta je ze zcela jiného těsta. Má takt a dovede se vcítit do druhých.“

„Nech toho, Eleonoro!“ mímila ji Rebekka. Až příliš dobře si uvědomovala, jaké nebezpečí by mohlo vzniknout, kdyby nyní vzala Seminu Ekkorovi vítr z plachet jednou provždy.

„Schovanko moje,“ zavrkala Eleonora Bricksenová zcela bezdůvodně. „Vidím, že ses toho naučila hodně za ten jeden rok. Už se těším, jak budeme spolupracovat.“

Rezortní šéfka zjevně nechápala, která bije. Rebekka De Monnová neměla v úmyslu tančit, jak druhý píská, nebo někomu dokonce z vědku lízat boty.

„Něco na tom musí být,“ trval na svém Rukkus Albasta. „Semin Ekkor nikdy nepřijde s obviněním vycucaným z prstu.“

„Možná se v tomhle případě mýlíš,“ ozvalo se znenadání ode dveří.

Dovnitř vstoupil ten, který to musel vědět nejlépe, provázený dvěma bojovými roboty. Ti se bezprostředně postavili mezi Semina Ekkora a Rebekku De Monnovou.

William Crimsom držel v ruce plochý balíček a vzápětí ho hodil Seminu Ekkorovi.

„Tohle jsem našel v Rebečině kanceláři. Bylo to připevněno pod sedák jejího křesla. A sice minulou noc, kdy byl odpojen přívod energie do částí segmentu. Atentát-ník bohužel opomněl pročesat místnost a najít všechny samostatné minišpióny. Infračervené kamery ho identifikovaly. Byl jsi to ty, Semine Ekkore. Pokusil ses vyhodit do povětří svou spolupracovnici. A důvod je jasný, Rukkusi.“

Albasta se prudce otočil, popadl obrovitými prackami svého krajana a přitáhl si ho k sobě.

„Je to pravda?“ zahřimal.

Semin Ekkor zfalověl.

„Ano, ztraceně!“ zasípal. „Ona není jedna z nás. Cítím to. Působí na BÁZI jako rušivý prvek.“

„A co děláš ty?“

Semin Ekkor mlčel jako zařezaný a upřeně

hleděl na nálož.

Rukkus Albasta se přestal definitivně ovládat. Stoupl si Ekkorovi na obě nohy a udeřil ho oběma pěstmi do obličeje. Jedním palcem mu pronikl do pravého očního koutku a poranil mu cévy.

Ekkor zavyl, ale vzápětí ztichl, když dostal drtivý úder do jater. Jen zalpal po dechu, zapotácel se a pokusil se bránit. Albasta jej kopl do břicha a odhodil zpátky. Poté se na něj opět vrhl a určitě by mu vymlátil duši z těla, kdyby se do rvačky nevmísili roboti. Svými chapadly obestřeli rezortního šéfa a pevně ho drželi.

Eleonora Bricksenová a William Crimsom k němu přistoupili a čekali, až se uklidní.

„Měli bychom dojít k jednohlasnému rozhodnutí,“ prohlásil Crimsom. „Jsem pro doživotní vyhnanství. Ať chcípne v nejhynsnějším dole na planetě.“

Semin Ekkor se nekonečně pomalu zvedl a vrávoral v koutě místnosti, kam ho předtím zahnal jeho nadřízený.

„Zabte mě!“ zanařikal chraptivě. „Raději mě zabte, než abych musel zažít takovou potupu!“

„Půl!“ trval na svém neústupně William Crimsom. „Rebekku De Monnovou považuji za velmi cennou pomocnici. Nebýt nasazení jejích pracovníků a strojů, hodně bychom se zpozdlili. Tím nechci říct, že byste mě vy dva nechávali na holičkách, Eleonoro a Rukkusi. Máte ale víc práce a větší odpovědnost než Rebekka, a v tom je podstatný rozdíl mezi vámi. Jsem rád, že se téhle bestii nepodařilo Plophosanku zavraždit.“

„Tak dobrá. Doživotní nucené práce v dole,“ přisvědčil Rukkus Albasta.

Ve tváři měl zachmuřený výraz a Rebekka De Monnová tušila, že udělá všechno proto, aby ještě toto rozhodnutí zvrátil. Jak ho znala, nešlo mu vůbec o Semina Ekkora. Každý se dal nahradit. Jeho favorit a kandidát na křeslo rezortního šéfa se ale vyřadil sám a jeho zločin zanechal několik skvrn i na zdánlivě sněhobílé Albastově vestě. Nemohl dopustit, že by tam zůstaly na delší dobu.

Semin Ekkor mlčel. Tatam byla jeho velkohubost, neměl už co říct. Rebekka neočekávala, že by pronesl jedno jediné omluvné slůvko nebo dal najevo lítost. Něco takového nemohla v životě udělat prodloužená ruka mnohonásobného vraha, jakým byl Rukkus Albasta.

„Díky, Williame," řekla a podala Pozemšťanovi ruku, „Díky vám všem."

„Holka, holka!" zakvokala Eleonora Bricksenová. „Já žasnu, jak to všechno zvládáš."

„Konec konců jsem věděla* co můžu od Semina Ekkora očekávat. Zatím nashle. Musím za Buddym Enceladym, dát mu pár příkazů. A pak dohlédnu, aby se tahle stvůra co nerychleji dostala na Stiftermann tři."

8.

„Rád bych viděl Skokanův hrob," prohlásil Semin Ekkor.

„Neříkej, žes dostal záchvat sentimentality," namítl Rebekka DeMonnová. „Proč ho chceš vidět?"

„Do toho ti nic není, to je má soukromá věc."

„Dobrá, zařídím to."

Rebekka vyvedla obra do volného prostoru. Nervy měla napnuté k prasknutí, neboť počítala s tím, že se Ekkor znovu pokusí o nějaký podraz. Naštěstí ji před útokem chránil individuální štít.

Pozorovala okolní terén. Ke Skokanovu hrobu to bylo pouze půl kilometru a neměla proč spěchat. Odeslala stručný vzkaz Normanu Denkanovi: „Přistála jsem a vezu vám jednoho odsouzence na doživotí. Je to Semin Ekkor"

Trvalo několik minut, než se ohlásil: „V pořádku. Najdeš mě ve stole číslo sedmnáct. Ekkora si převezmou na příjmu ve vchodu do dolu."

„Fajn. Potřebuji se co nejdřív vrátit na BAZI. Zdá se, že je to jediné místo, kam se mohou uchýlit galaktické národy," řekla Plophosanka.

Stola číslo sedmnáct ve skutečnosti nee-

xistovala, i když byla takto zanesena v syntronické paměti. Šlo o starý vchod do transmitteru. Rebekka nyní věděla, že Abu Sames-Meth už opustil Stiftermann III.

Ulevilo se jí a řekla Ertrusanovi, který se vznášel s rukama založenýma na prsou asi deset centimetrů nad povrchem: „Skokanův hrob si prohlédneš, až budeš uložen k poslednímu odpočinku vedle něj. Teď tě dovedu do dolu."

„Ani mi nestojíš za to, abych ti na to něco řekl," ucedil opovržlivě Semin Ekkor.

Rebekka si to rozmyslela a zamířila ke hřbitovu.

Dorazili k terénní vlně, za kterou ležely náhrobky těch, kteří to zde již nevydrželi. Nikdo z nich nezahynul při důlním neštěstí, na to dohlížel Norman Denkan a roboti. Prostě je zlomil osud a spáchali sebevraždu.

Plophosanka se zastavila na okraji pohřebiště a řekla: „Abu Sames-Meth je pochován tamhle pod těmi velbloudími hrby. Dal si nálož k tělu a... Tenhle měsíc je to už třetí sebevražda. Kdo přijde na řadu příště? Ty, Ekkore?"

„Hele, já musím..., vyhrkl Ertrusan a pokýval významně hlavou k místu, kde se tyčilo několik skal.

„Dobrá, ale žádné hlouposti." Rebekka vypnula silové pole a následovala Ekkora v patřičném odstupu ke skalám. Než jí zmizel z dohledu, ještě vytvořila kolem sebe růžově zářící ochranný štít.

Ozvalo se pleskání tekutiny o kámen a po chvíli Semin Ekkor vykřikl: „Můžeš zase zapnout silové pole!"

Nejprve viděla jeho stín, a pak zahlédla v jeho ruce přístroj. Namířila na něj paprskomet a uskočila duchapřítomně do strany. Zášleh žhnoucí energie ji minul jen o vlásek. Současně zmáčkla spoušť paprskometu namířeného na Ekkorovu hrud'. Také za sebou zaslechla výkřik.

Ertrusan stačil vypálit podruhé, ale jen do vzduchu, protože se mu v hrudníku objevila

temná skvrna velikosti pěsti a on se bez hlesu sesul do písku. Rebekka se přesvědčila, zda je opravdu mrtvý, a pak se rozběhla ke hřbitovu.

Současně odeslala na trajekt poplašný signál a z něj se vzápětí vyřítili dva mediroboti. Norman Denkan ležel mezi náhrobky. Ekkorův výstřel ho zasáhl doprostřed těla. Ještě žil a chroptěl. Plophosanka vedle něj poklekla, slzy se jí kutálely po tvářích a stékaly mu na obličej.

„Proč jsi mi nedal signál, že jdeš k nám?“ zaúpěla.

Raněný pohnul rty a z ústních koutků mu crčela krev. „Claro... Skokan... Terra...“ zašeptal namáhavě. Vzápětí mu spadla hlava ke straně a byl mrtev.

„Tady už nic nezmůžete,“ řekla zničeně Rebekka medirobotům. „Zavolejte pohřební roboty!“ Prohledala Denkanovi kapsy, nenašla ale nic, co by jí mohlo něco prozradit. Potom se vrátila k Seminu Ekkorovi.

Uvažovala, kdo mohl Ertrusanovi podstrčit zbraň. Rukkus Albasta nepřicházel v úvahu. Stejně jako Buddy Encelady nevytáhl po celou dobu paty z BAZE. Musel to udělat někdo třetí.

Měj se na pozoru, napomenula se v duchu. *Možná už tě odhalili a ředitel o tobě ví všechno,*

Zdržela se na povrchu planety ještě hodinu a pak se vrátila trajektem na oběžnou dráhu. Přišla o svou spojku a bylo jí jasné, že se musí co nejrychleji dostat do Sluneční soustavy, pokud nechce zůstat bez informací.

Epsalan vnímal kolem sebe změř hlasů a snažil se vyhmátnout jednotlivá slova. Bylo mu, jako by se vrátil z velké dálky a musel si nejprve zvyknout.

Kdosi do něj netrpělivě šťouchl a vykřikl: „Vezmi si konečně karty! Pokračujeme ve hře!“

Bránil se ze všech sil novému záchvatu slabosti. *Nesmíš to vzdát!* povzbuzoval se v

duchu. *Jsi přece jednička!* „No dobrá, jdeme na to,“ zamumlal.

Namáhavě zvedl karty a přidržel šije těsně před očima. Mysl se mu vyčistila a konečně si vzpomněl. „Já jsem prohrál?“ vyhrkl omámen všudypřítomnou sladkou vůní»

„Jo, přišel jsi o deset melounů, starouši. A my máme teď šťastnou šňůru. Tak dělej!“

Neweyn Cocmoc se zadíval na list a počítal. Poznal, že má v ruce bezcenné karty, a hlesl: „Pas!“

„Zase jsi prohrál!“

Tři jeho protihráči se vesele plácali do stehů.

„Co ještě můžeš nabídnout?“ zeptal se ho dozorcí robot. „Lod? Šperky? Jiné cennosti?“

„Už nemám nic, plechová rachotino,“ zavrčel Ertrusan.

„Potom můžeš podle pravidel hrdinského pokeru vsadit do hry částí těla. Čím začneš? Prstem?“

„Dobrá, chci odvetu,“ řekl Neweyn Cocmoc. Vstal a musel se přidržet stolu, aby neupadl. „Sázím prst nohy.“

Nepomohlo mu ani, že rozdával. Znovu dostal nejhorší list a stálo ho to prst. Zatím jen papírově. „Tak fajn, mládenci,“ zavrčel. „Někdy se mé musí přece smůla pustit.“

Znovu se mu okolí ztratilo v mlze, a když se probral, zjistil, že prohrál všech deset prstů na nohou, prsty pravé ruky a levou paži. Definitivně ztratil vědomí.

Do nového hotelového traktu se nastěhovalo dalších deset tisíc hostů. Crimson si jen mnul ruce, když v duchu počítal zisk. „Ředitel se dozví velmi příjemné zprávy, až se zakrátko vrátí z obchodní cesty,“ zajásal.

Rebece De Monnové bylo jasné, že se po návratu tajuplného šéfa patrně rozhodne o Engeregovu nástupci. „Díky za informace,“ prohlásila. „Je dobré vědět, že organizace bude mít opět vedení kompletní.“

Ani Crimson neměl tušení, kde přesně se *nachází* ředitelská kancelář, jen se domníval, že někde na přídi. Rezortní šéfy k sobě ředitel povolával transmitterem a nikdo neznal jeho totožnost.

Tohle tajnůstkaření kolem šéfovy osoby nemělo nic společného s BÁZÍ jako hráčským doupětem, za tím vězelo něco víc. Možná šlo o záležitosti týkající se celé Mléčné dráhy.

Dříve se Rebekka De Monnová domnívala, že ředitelem je nejspíš nositel buněčného aktivátoru, třeba Tekener, *známý* svou hráčskou vášní. Po Čase jí došlo, že žádný Nesmrtelný by se nepropůjčil k zločinným machinacím, k nimž docházelo na palubě bývalé mateřské lodi.

Doufala, že se dostane dál, až vystupuje Monjaču.

„Jestli ti to nebude vadit, doprovodím tě do Sluneční soustavy,” řekla Crimsonovi. „Nebude to jednoduchý let. V posledních hlášeních se tvrdí, že Liga ji chce proměnit v nedobytnou pevnost.”

„To jsou žvásty,” zakdákala Eleonora Bricksenová. „Jenom si hrají na důležité.”

Crimson s návrhem souhlasil. „Dobrá,” řekl, „postaráš se o hosty vracějící se domů. Má někdo nějaké námítky?”

Rukkus Albasta mlčel, Bricksenová jen zatleskala a ostatní vedoucí zamumlali cosi, co znělo jako souhlas.

„Tím končím poslední poradou před šéfovým návratem,” prohlásil William Crimson. „Děkuji vám.”

Rebekka De Monnová zamyšlila k východu, když vtom jí na rameno dopadla těžká tlapa a Ertrusan dutě hlesl. „Byl bych od tebe očekával alespoň jediné slovíčko, Rebekko.”

„Proč? Řekla jsem ti pravdu. Pokusil se mě zabít. Přitom zasáhl Normana Denkana a usmrtil ho. Denkan byl jeden z mých nejzkušenějších pracovníků na Stiftermannu tří.”

„Ekkor byl zase můj přítel,” zasyčel Albasta.

„Já vím a je mi to líto, Rukkusi. Příště by sis měl své milce vybírat obezřetleji.”

Nechal ji stát. Jen na okamžik projevil Ertrusan slabost, pak ale byly jeho rysy stejně strnulé jako předtím.

9.

Svážecí loď přináležející k BÁZI vypadla z hyperprostoru daleko před cílem a řítila se k němu sedmdesátiprocentní rychlostí světla. William Crimson vstal a přistoupil k interkomu. „Tady Crimson, centráló!” vykřikl. „Co se děje? Někjaké problémy s pohonným?”

„Ne, Přijali jsme radiové hlášení. Není povoleno nalétávat přímo na Sluneční soustavu.”

„A je to tady,” zamumlal zamyšleně Crimson a rozhlédl se po sále, kde bylo čtyřicet Členů jeho doprovodu. Do jednoho zkušeni náboráři, kteří navštívili už spoustu planet.

Kampaň ve Sluneční soustavě se měla stát jakýmsi mistrovským kouskem. Momentálně to ale vypadalo spíš na ostudné plácnutí do vody.

„Jen klid,” prohlásila Rebekka De Monnová a přešla ke Crimsonovi. „*Znám* Pozemšťany. Jsou prostě moc opatrní. Zřejmě shromáždili všechno, co má nějaký pohon, kolem soustavy a Čekají, až se objeví Tolkanďové. Ti si ale dají po maléru v systému Vega načas pokoj a soustředí se na světy, na které už dosáhne jejich skenování.”

Na obří nástěnné obrazovce bylo vidět hvězdné nebe s nepatrnou žlutou tečkou, zřejmě Sluncem. Zleva se blížil jeden z moderních kulovitých modulů LSP.

„ANDERNACH PICCOLU EBRO!” ozvalo se náhle v reproduktorech. „Přehrajeme vám cílové souřadnice. Jste již očekávání?”

„Co to má znamenat?” vyhrkl pilot z BÁZE. „My jsme přece linková loď. Nikdo nám neřekl o omezeních letového provozu.”

„Je mi líto, lidi. Změny platí teprve hodinu a půl. Hodně štěstí!"

PICCOLO EBRO provedl na zlomek vteřiny metagravovou etapu* nato prudce zabrzdil a přešel na oběžnou dráhu poblíž kosmické létající pevnosti.

„Vítáme vás," zazněl syntetický hlas. „Jak je vám známo, byl všude ve výsostném prostoru Ligy vyhlášen válečný stav. Platí pohotovostní stupeň jedna. Do Sluneční soustavy nesmí vlétnout žádná loď, která nepatří k Lize svobodných Pozemšťanů. Zřídili jsme přepravu pomocí trajektů. Prosím, zachovejte klid a rozvahu. Trajekty jsou už na cestě k vám. Zavazadla se rozdělí do tryskáčů a budete si je moci vyzvednout na Zemi. Prosíme vás ještě jednou, abyste pochopili tuto mimořádnou situaci."

„Pojď!" zvolal William Crimson a vyvěkl Rebekku De Monnovou na chodbu. Poté ji dokormidloval k antigravitační šachtě a společně vyjeli nahoru na můstek.

„Kde jsou válečné lodě? Co říkají lokalizátory?" vyštěkl.

„Nejbližší loď není od nás ani padesát tisíc kilometrů. Zahalila se do deflektorového pole a od té chvíle ji nemůžeme zaměřit. Naštěstí chytáme její radiový provoz s trajekty. Přijali jsme také několik radiogramů a meziplanetárního prostoru. Vyplývá z nich že brzy budou přijata rozsáhlá opatření, jejichž cílem je zabránit tolkandskému vpádu."

„Takže neprodyšné uzavření Sluneční soustavy? To nám ještě scházelo!"

„Možné je všechno. Musíme počkat."

Sledovali, jak do lodních doků vplouvají doutníkovité trajekty, a zanedlouho vstoupili do méně prostorných kajut pro cestující, kterým se lidově říkalo plechovky od sardinek. Ujali se jich roboti a tu a tam vyzvali nějakého příchozího, aby ukázal kapsy. Mnozí úspěšní hráči, kteří se vraceli domů, se i přes zákaz prohýbali pod tíhou suvenýrů. Členové posádky všemu lhostejně přihlíželi.

Rebekka De Monnová vycítila, že nastává její příležitost. Aktivovala průhledný minivysílač umístěný pod nehtem prstu a čekala, až roboti převedou její signál dál.

Zakrátko se doutníkovité trajekty odpoutaly od PICCOLA EBRO a zamířily k Zemi. Zrychlily na maximum a o něco později zmizely v hyperprostoru. Do normálního prostoru se vrátily necelé dva miliony kilometrů od dráhy Měsíce.

„Podívejte se na to," zvolal William Crimson a ukázal na panoramatickou obrazovku. „To je několik tisíc lodí. Tvoří kordon a nenechají nikoho, aby se nepovoleně přiblížil k planetě. A pokud jsou Terranci chytří, určitě na nich nejsou lidské posádky."

Znovu se ozvalo koordinační a řídicí letové středisko na Luně. Upozornilo je na to, že momentálně není povoleno přistát na Zemi.

„To nám taky mohli říct hned," špačkovali členové posádky. „To tu budeme hnit až do konce války?"

Objevili se roboti a doprovodili je na zád trajektů, kde bylo několik menších místností vybavených transmitery. Něčí chapadla přemístila Rebekku nenápadně kus dál vpravo od ostatních. Vešla do místnosti jako poslední v desetičlenné skupince. Zavřely se za ní dveře. Služba Pozemské ligy zareagovala rychle. Rebekka poznala muže a ženu, kteří v uniformách obyčejných zaměstnanců obsluhovali transmitter. Nejprve do něj poslali devět pracovníků galaktického hráčského doupu, ale Rebekku nepustili. Znovu nastavili transmitter a Rebekka se za několik málo okamžiků ocitla na neznámém místě.

„Vítáme tě na PAPERMOONU. Parkuje na Trokanu."

Cistolo Khan a Gia de Moleonová jí vy-šli vstříc a podávali jí ruce. „Máš smůlu, Bohužel došlo k poruše transmitterového provozu z trajektu. Potrvá nejméně čtvrt hodiny. Tady, vezmi si projektor! Zkreslí ti zevnějšek a hlas. Bohužel sebou nemáme

žádné chameleónové fólie."

Zapnuli přístroje a přemístili se do blízkého konferenčního sálu.

Abu Sames-Meth si hověl na pohovce, a když je spatřil, vykřikl posměšně: „Tři postavy v mlze. Nadpozemské bytosti. Já se snad potrhám smíchy. Ukažte mi obličeje!"

„Mou tvář znáš," řekla Rebekka a její hlas zněl o dost výš než jindy. „Setkali jsme se na Stiftermannu tři."

„Aha. Šotek v černém," vyhrkl Skokan a rázem byl na nohou. „Vzpomněla sis na dohodu. Jak ubohé."

„Moje slovo platí. Jakmile nám řekneš, co víš, dopravíme tě na planetu, kterou si sám zvolíš. Kdo je pánem hráčského pekla?"

„Monjača rozhodně ne," uchechtl se Skokan.

„Kolika osobám na Stiftermannu jsi o něm vyprávěl?" Rebekka se obrátila ke svým průvodcům a dodala: „Nebýt Normana Denkana, který ho dopravil na poslední chvíli do bezpečí, byl by tenhle drzoun už dávno po smrti."

„A jak mám tomu Denkanovi poděkovat?"

„Nijak, je mrtvý."

„Mrtvý? To zařval kvůli mně?"

„Možná. I když tomu nevěřím."

„Tak poslechněte, vy tři. Monjača žije. Ukryvá se někde na BÁZI. Má statut stálého hosta, ale není zanesen na žádném seznamu."

„A dál?"

„Dál už nic. Musí být v sektoru, který je přístupný jen zasvěceným. A zná ho patrně pouze sám ředitel."

„Je možné, aby ředitelem byl Monjača?"

„Vcelku ano, i když tomu nevěřím. Možná by se jím, rád stal. Ale na to byste se ho měli zeptat sami." Skokan se opět sesul na pohovku a dal najevo, že rozhovor je u konce.

Rebekka zamířila k východu a Khan a Moleonová ji následovali. Na chodbě vypnuli optické rušičky a vrátili se do místnosti s transmittersem.

„Moc toho nevěděl. Vyslýchali jsme ho, a

také jsme ho podrobili lékařskému vyšetření. Ví jen to, co řekl," prohlásila šéfka Služby Pozemské ligy. „Odsuneme ho co nejdřív na nějakého zapadlého koutu Galaxie. - Tak Denkan je mrtvý?"

Rebekka De Monnová smutně přikývla a pak vylíčila, co se udalo, a svěčila se s tušenými souvislostmi.

„Měj se na pozoru," zapřísahal ji Cistolo Khan. „Stačí jedna chyba a přijdeš o život." Nato jí pověděl, že tolkandská flotila na okraji Mléčné dráhy se rozrostla na dvě stě tisíc lodí. Už sto galaktických planet se nacházelo pod vlivem skenování a bylo tedy ztraceno. Nikdo nedokázal zatím odclonit toto děsivé zřízení.

„5 D indifferenční kompenzátor z Came-lotu bohužel ještě nemá žádoucí účinek," dodal Khan. „Sluneční soustava se nachází i nadále ve smrtelném ohrožení."

„Kolují zvěsti, že se lze bránit útoku cizinců jiným způsobem. Jak?"

„Na to ti nemohu odpovědět. Přípravy a realizaci má stále ještě pod kontrolou NA-THAN."

V té chvíli Gia de Moleonová upozornila Khana, že je nejvyšší čas dopravit Rebekku a o původního cíle. Ještě se naposledy pozdravili a vzápětí pohltilo agentku energetické pole a dopravilo ji na Zem.

Ulevilo se jí, když zjistila, že nebyla jediná, kdo se stal obětí „zpoždění zaviněného technickou poruchou".

William Crimson kolem sebe shromáždil svou družinu a řekl: „Právě přistály vesmírné tryskáče. Vyložíme je a rozdělíme si výstroj a výzbroj. Jednotlivé skupiny se vydají k přiděleným cílům. Naším úkolem je nevynechat jedinou mediální stanici na planetě. Vzhledem k okolnostem musíme zkrátit reklamní kampaň na dva dny. Tak do práce!"

„Hej, Epsalane! Jak to vypadáš?"

Neweyn Cocmoc skryl zmrzačenou pravačku v kapse a natočil se tak, aby nebylo vidět, že mu chybí levá paže. „Dej mi pokoj a zmiz!" zaječel.

„Tentokrát ses přepočítal, co, starouši?" řekl Themsor z Derliku a zakroutil hlavou.

„Opravdu ti nemůžu nějak pomoci?"

„Odprejskni!"

„No nic ve zlém. Mám teď spoustu peněz, vyhrál jsem v polypoly osm milionů. Kdepak, štěstí se dá najít, jen se musí pořádně hledat!"

„Hajzle!" vyprskl Neweyn Cocmoc a plouhal se dál. Konto měl vybilené a v kapsách neměl ani na jídlo. Peníze na zpáteční lístek domů prohrál jakbysmet a nemohl si koupit ani nové prsty a paži, ani protézy.

Když chtěl vejít do své kajuty, zjistil, že dveře jsou zablokované. Servo ho odmítl pustit dovnitř. Nemohl se vy sprchovat ani se převléct do Čistého prádla.

Jedinou svou šanci spatřoval v tom, že se propíší nepozorovaně údržbářskými šachtami do hangáru a vloudí se jako černý pasažér na loď mířící na systém Vona. Pokud do té doby nechcípne hladem. Přál si, aby byl neviditelný, a zoufale se rozhlížel po nějakém krajanovi, který by mu třeba pomohl z bryndy. Měl ale smůlu, na žádného Epsalana nenarazil. Když chtěl použít interkom, neprošel optickou kontrolou.

Ke všemu neštěstí ještě zabloudil. Poptával se kolemjdoucích hráčů a opilců, žádal roboty, aby mu ukázali cestu. Roboti si ho nevšímali a ostatním byl jen pro smích.

Nakonec se zoufale Neweyn Cocmoc postavil proti stěně a tloukl do ní hlavou tak dlouho, dokud nepozbyl vědomí a nesel se na podlahu.

10.

Nemohla najít žádnou stopu. V seznamech stálých hostů nebyl zapsán žádný Těžký, který by se mu třeba jen vzdáleně podobal.

Rebekka De Monnová by se velmi divila, kdyby se Monjača pohyboval po BÁZI svobodně a ukazoval se všem cestujícím.

Přešla do předpokoje, kde Buddy pracoval u terminálu. Trhl sebou, když vstoupila. Choval se poslední dobou, jako kdyby něco skrýval.

„Tys mě vyděsila," zamumlal. „Kam jdeš?"

„Chtěla bych se trochu porozhlédnout po bývalé kanceláři Camelotu."

„Půjdu s tebou."

„Co kdybys tam zašel sám?" řekla Rebekka v náhlém popudu. „Naposledy tam čmchal Semin Ekkor. Třeba něco vyhrabeš, zbraně nebo tak."

„Denkanova smrt tě docela sebrala, co?" zeptal se jí Buddy Encelady s předstíraným soucitem. „Neboj. Až se vrátí ředitel, pomůže ti vybrat jeho nástupce."

„Já jsem si už vybrala... tebe. Jsem přesvědčena, že se na Stiftermannu prosadíš."

„Ojoj, Rebekko! Budou se mi smát, jsem moc malý."

„Respekt si lze získat i jinými prostředky."

„Dobrá. Rozmyslím si to," řekl Buddy a odešel.

Rebekka DeMonnová se vrátila do kanceláře a pozorovala Epheyntana kamerami ostrahy, jak chvátá chodbou a mizí v nejbližší antigravitační šachtě. „Ráda bych dostala signál, až se bude Buddy vracet," řekla servovi.

Zakrátko už seděla u terminálu, u kterého před chvílí pracoval Buddy, a zkoušela vstupní kódy. Změnil je tak, že měl přístup ke všem, funkcím syntronu pouze on. Nemohl vědět, že existuje dodatečná pojistka, která jí umožňuje překonat jeho bloky.

Potom si vyvolala různé programy, s nimiž Epheyntan pracoval, a nevycházela z úžasu. Našla orientační plány sektorů, které do té doby neznala. Některé z nich byly značené jako obytné.

Ted' ukaž, co ses naučila, pomyslela si a

pustila se do práce! Zadala klíčová slova týkající se Těžkých. Encelady byl natolik lehkomyšlný, že jí usnadnil spoustu kroků. Mezi utajenými obytnými sektory byl jediný, který byl jako striženy na míru Těžkým. Byl komfortně vybaven, měl vlastní bezpečnostní systémy a kontrolu, která nebyla napojena na okolní systémy. Měl také instalovanou interkomovou přípojku. Rebekka si vyžádala její kód a vtiskla si jej do paměti.

„Připrav se na brzké překvapení, Monjačo," zašeptala. Vzápětí odstranila v terminálu všechny stopy po svém vstupu a odešla.

„Kde je Buddy teď?" zeptala se serva.

„Právě dorazil do kanceláře a hledá detektorem možné úkryty nebo stopy po Ertrusanovi," odpověděl.

„Až se vrátí, vyříd' mu, že jsem na obchůzce kasin."

Rebekka si vzala opasek a zakrátko se ocitla o třináct pater níž ve skladech heren. Tady dole nebyly žádné kamery ani lokalizátory. Zapnula deflektor a vznášela se asi půl kilometru kolektorem. Pohybovala se nyní v sektoru, kde kdysi pracovaly pohonné jednotky příďového segmentu. Našla jednu z interkomových přípojek a vyzkoušela, zda je funkční.

Nevšimla si, že asi o dvě sté metrů dál na zadním konci haly kdosi otevřel dveře.

Spojení navázala během několika vteřin. Vyvstál hologram a ohlásil se chraptivý hlas: „Kdo si přeje se mnou mluvit? Cospere, to jsi ty?"

Rebekka zapnula zkreslovač hlasu a odpověděla: „Ne, tady Clara. Ty jsi Monjača?"

„Ano. Lépe řečeno to, co z něj zbylo."

„Tvůj špeh Buddy ti o mně vyprávěl?"

„Přirozeně. Hele, Claro. Já vím, že pracuješ pro Službu Pozemské ligy, ale na tom už nezáleží. Prozradila jsi svoje stanoviště a my si

tě najdeme. Dám ti ale ještě šanci."

Monjača se chrčivě nadechl a pokračoval: „Jsem jeden ze zakladatelů galaktického herního ráje na BÁZI. Při poslední akci pro Organizaci jsem se pokusil vydírat toho pitomce Elmswortha. Jeho sebevražda mě stála stamiliony galaxů. Ředitel BÁZE se mi za to odvděčil tím, že mě odstavil a napojil mě na zařízení udržující životní funkce. Byl jsem zdravý jako řípa, ale tenhle systém mě ochromil a drží mě na místě. Ředitel mě potřebuje živého a zneužívá mě jako rukojmí. Nejde mu o peníze, ale o politickou moc. Je to spiklenec a má v úmyslu ovládnout celou Galaxii!"

„O jaké Organizaci jsi to mluvil? A kdo je ředitel?"

Monjača náhle zezelenal, vyplázl fialový jazyk a dostal ze sebe jen jakési bublavé zvuky. Vzápětí se jeho obličej rozprskl na tisíce cáru a z prasklin crčela červená tekutina.

Rebekka De Monnová rychle zrušila spojení a vracela se, kudy přišla. Vzápětí jí syntron na opasku hlásil, že se k ní blíží dva bojovní roboti. Duchapřítomně vypnula deflektor a schovala se za vysoké přepážky.

Teprve nyní si všimla postavy, která se musela už delší dobu pohybovat v její blízkosti. Byl to jednoruký Epsalan. Vrávorál a bloumal bezcílně mezi agregáty k inter-komu. Rebekka si všimla, že mu chybí prsty na pravé ruce.

„On funguje, on funguje!" zasténal náhle. Pachtěl se s nějakým přístrojem a nevnímal průvan způsobený kuželovými roboty, kteří se sem hnali.

Rebekka ještě nikdy neviděla na BÁZI načerno natřené roboty se stříbrnými pruhy. Okamžitě ale věděla, že se sem dostali z nepřístupného sektoru. *Ředitelovy stroje* blesklo jí hlavou.

V té chvíli je spatřil také Epsalan. Napřáhl k nim přístroj a vykřikl: „Spletl jsem se! Mám ještě svůj vysílač VIP. Má vysokou hodnotu. Stačí mi, abych získal letenku do

vlasti." Smál se jako šílený.

Roboti zahájili palbu bez varování a rozstříleli nebožáka i s vysílačem VIP. Ani nestačil vykřiknout a energetické paprsky ho proměnily v hromádku popela. Stroje ještě chvíli kroužily kolem a pak zmizely otevřenými dveřmi.

Plophosanka stála ještě dobře čtvrt hodiny strnule na místě a srdce jí bušilo až v krku. Potom si zalezla do mezípatra haly čtyři a namluvila na miniaturní krystal všechno, co věděla. Ten pak ukryla do kartónové krabičky s plastovými žetony. O této skrýši pro nejhorší případ věděla pouze Gia de Moleonová. Pokud se Rebekka neohlásí a zmizí beze stopy, Šéfka SPL si už najde způsob, jak někoho vyslat na BÁZI, aby krystal vyzvedl.

Bylo nade vší pochybu, že záhadný ředitel BÁZE usmrtil Monjaču, a stejně jisté bylo, že se nezastaví ani před dalším vraž-děním.

Agentka cítila stále jasněji, že jí zde hoří půda pod nohama. Tentokrát unikla jen čirou náhodou. Příště by jí Štěstěna nemusela být tak nakloněna.

11.

Eleonora Bricksenová zastihla Rebekku De Monnovou v hangáru těsně předtím, než nastoupila do trajektu mířícího dolů na planetu. „To jsem ráda, že jsem tě chytila včas, děvče!" zvolala zadýchaně a rozpřáhla ná-ruč. „Mám pro tebe žhavé novinky."

„Nepočkalo by to do zítřka?"

„Ne. Už je to tady. Ředitel nerad čeká. Volá tě. Tak pojď! A nevymlouvej se, že jsi utahaná!" Rezortní šéfka ji objala boubelatou paží kolem pasu, přitáhla si ji k sobě a dodala: „Jsem napjatá k prasknutí. To, že tě chce vidět, může znamenat jenom jedno."

Agentka horečně uvažovala. Instinkt jí napovídal, že udělá lépe, když nasedne do trajektu a zmizí z BÁZE co nejrychleji. Rozum jí však velel zůstat a neudělat nic, co by potvrdilo ředitelovo podezření.

„Kam mě to táhneš?" zeptala se Eleonory

Bricksenové, která ji vlekla k nejbližší transmitterové místnosti.

„Transmitter je už nastavený. Neptej se mě ale, kam to bude. Ani já to nevím. Přej u ti hodně štěstí, zlatíčko!"

„Díky," vyhrkla agentka a odhodlaně zamířila k zářiči. Zařízení signalizovalo, že je všechno připraveno. Rebekka De Monnová se v mžiku vynořila v rozlehlém obytném prostoru. Podle několika stolů zhotovených z plastické energie usoudila, že jde o kancelář.

Jakmile se v ní ocitla, začala blikat světla a na stěnách se rozzářily hologramy ukazující nejrůznější oblasti BÁZE.

„Už na tebe čekám, Rebekko De Monnová," ozval se kdesi vzadu zkreslený hlas a mezi imitacemi zeleného houští se objevila matně šedá projekce. „Tvá návštěva u mě je čistě formální záležitost. Blahopřeji ti, byla jsi zvolena novou rezortní šéfkou. Od této chvíle nahradíš Engerega a budeš mít na starosti prožitkové světy. Vážím si toho, že jsi získala toto postavení díky svým schopnostem, a ne jen kvůli tomu, že jsi zůstala po Ertrusanově úmrtí jako jediná vážná kandidátka. Chci mít kolem sebe spolehlivé spolupracovníky!"

Rebekka De Monnová potlačila vzrušení a vyhrkla. „Opravdu jsem nepočítala s tím, že bych se mohla stát rezortní šéfkou. Děkuji ti."

„Šlo o to rozhodnout se rychle. Došlo k událostem, které je třeba vysvětlit co nejdřív. Pověřím tě dodatečnými úkoly, protože vím, že nezklameš mou důvěru. Na palubě BÁZE pracuje sabotér a je nutné ho zneškodnit. Musíš nasadit všechny své schopnosti pro blaho BÁZE, Rebekko De-Monnová. Odlož let na planetu, jde o důležitější věci. A ještě jedno: Rezortní šéfové pro tebe hlasovali jednomyslně. A teď jdi, čeká na tebe spousta práce!"

Rebekka stále ještě nechápala, co se s ní stalo. Počítala s tím, že jí ředitel co chvíli sdělí pravý důvod, proč ji k sobě zavolal. Vmete jí do tváře, že je zrádkyně a kukaččí vejce Služby

Pozemské ligy. Cítila v sobě podivné prázdno, když se vrátila k transmitteru a vstoupila do transmitteru.

Transmitter ji dopravil do blízkosti jejího příbytku. Nepřítomně vešla do ložnice a sesula se na lůžko. Hodinu se prospala, vy-sprchovala se a zamířila do své kanceláře. Tam na ni už čekali Eleonora Bricksenová, William Crimson a Rukkus Albasta.

„Podívejte, jak je z toho ještě celá paf!“ přivítal ji Crimson.

Rukkus Albasta k ní napřáhl ruku a řekl: „Volební boj skončil. Blahopřeju. Teď jsi naše rovnocenná partnerka a požíváš ředitelovy ochrany a pozornosti.“

„Přestaňte s oficiálními žvásty!“ okřikla je Bricksenová. „Rebekka je nejschopnější ze všech zaměstnanců. Odteď si můžeš říkat rezortní šéfová. Jak se ti to líbí, drahoušku?“

„Moc. A teď se chci pustit okamžitě do plnění svého úkolu. Omluvili byste mě laskavě? Zvu vás večer na malou oslavu, pokud vám to nevadí. Mám totiž dnes i narozeniny.“

„Přirozeně že nám to nevadí, právě naopak,“ zavrkala rezortní šéfka kasin. „Nemám pravdu, William?“

„Přirozeně že máš, Eleonoro.“

„A nezapomeň, jaké chutě má takový Ertrusan,“ popíchl Rebekku Rukkus Albasta a pohrozil jí rozmarně prstem.

Když ti tři odešli, Rebekka přistoupila k terminálu a aktivovala ho. „Kde je Bud-dy Encelady?“ zeptala se serva.

„Podle mých informací v předpokoji.“

Rebekka De Monnová vyšla z kanceláře. Buddy nebyl v předpokoji, ale vedle jeho terminálu se vršila na podlaze kupička popela. Měla co dělat, aby se ovládla, přesto se neubránila a zaskřípěla zuby.

Zdálo se, že ředitel nedělá nic polovičatě. Po Monjačovi zlikvidoval také jeho bývalého kurýra. V té chvíli nedokázala Rebekka posoudit, zda to byla chyba, nebo ne.

Pro agentku SPL začaly těžké časy. Jako nová

rezortní šéfka bude vystavena větší pozornosti než předtím. Byla by si přála mít příznivější podmínky pro to, aby odhalila galaktické spiknutí, o kterém mluvil Monjača.

Povzddechla si a pustila se do práce.